

ΗΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

« Οὐκ ἀρνησόμεθά σε ...

Φίλη Ὁρθοδοξία ... »

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φδλ. — 684 — 685

Ἔτος ΚΗ΄.

15 Ὀκτωβρίου 1973 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ — Φέλλου Δρχ. 3

Γραφεῖα Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Παπιστικὴ νοοτροπία

Πρὸ καιροῦ ὁ νεοημερολογίτης Ἐπίσκοπος Φλωρίνης (ἀλήθεια δὲν αἰσθάνεται κάποιο ὄνειδος, ἀποδεχόμενος τὸ στίγμα τοῦ νεοημερολογίτου, ἡγουν τοῦ προδοτικοῦ τοῦ σατανικοῦ οἰκουμενισμοῦ, ἐνῶ ὑποτίθεται ὅτι τὸν ἀποκηρύσσει;) ἐξέδωσεν «Ἐγκύκλιον» πρὸς τοὺς νεοημερολογίτας τῆς ἐπαρχίας του, διὰ νὰ ἐπιτεθῇ λαύρως κατὰ τῶν «παλαιοημερολογιτῶν», ἐπειδὴ παραπνοοῦνται κατὰ τῆς αὐθαιρεσίας του καὶ τῶν ἐπεμβάσεων εἰς ξένας αὐλὰς. Τὴν «Ἐγκύκλιον» τοῦ αὐτοῦ δὲν ἀπηύθυνε μόνον πρὸς τοὺς μισθωτοὺς τοῦ ἱεροῦ, ἀλλὰ καὶ ἐδημοσίευσεν εὐρέως, ἐξ οὗ καὶ δικαιούται τις νὰ διερωτηθῇ καὶ ἀμφισβήτησιν ἂν εἰς τὴν διαφώτισιν τοῦ «πομνίου» τοῦ ἀπέδλεπεν ἢ εἰς τὴν δημιουργίαν γενικωτέρων ἐντυπώσεων.

Ἄν δὲν ἐμεσολάβει κάποιος συμφεροντολικὸς καὶ ἀλαζονικὸς πέπλος, θὰ κατενόει ὅτι αὐτογρονθοκοπεῖται καὶ δὲν θὰ ἔφθανεν εἰς θρένθον ἐδδομήντα παπῶν. «Ὁ λαὸς, λέγει, ὁ ὁποῖος ἀκολουθεῖ τὸ Παλαιὸν Ἡμερολόγιον, εἶναι ἄνθρωποι πίστεως καὶ ζήλου. Διὰ τοῦτο ἀνέκαθεν προφορικῶς καὶ γραπτῶς ἐ-

παινούσαμεν τὸν λαὸν αὐτόν». Τί νὰ συνέβη, ἄραγε, διὰ νὰ περιορίζεται ὁ «ἐπαινος» αὐτοῦ μόνον εἰς παρελθόν; «Καὶ ἀπὸ ὅσα ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἐγράψαμεν καὶ εἴπομεν κατὰ τὸ παρελθόν, τίποτε δὲν πρόκειται ν' ἀνακαλέσωμεν», φθέγγεται θρασέως, φρονῶν, ὥς φαίνεται, ὅτι ἀπευθύνεται πρὸς ἀφελεῖς καὶ ἀνοήτους νὰ τῷ ὑπενθυμίσωμεν μερικὰ πράγματα προσδίδοντα, τὸ ἐλιγώτερον, τὴν ιδιότητα τοῦ ἀλλοπροσάλλου; Αὐτοί, λοιπόν, οἱ «Παλαιοημερολογίται», «παρασυρόμενοι ἀπὸ πρόσωπα, τὰ ὁποῖα ἀγνοοῦν τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος τῆς Ὁρθοδοξίας... (τί νὰ ἐννοῆται, ἄραγε, μὲ αὐτὸ «τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος τῆς Ὁρθοδοξίας»; ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, τῶν ὁποίων ὁ κόλπος ἔχει ἀπεριόριστον «βάθος καὶ πλάτος», ὥστε νὰ περιλαμβάνονται καὶ οἱ ἀλλόδοξοι καὶ οἱ ἀλλόπιστοι κλπ.) ἐπιτίθενται κατὰ τῆς ἐπισήμου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἡ ὁποία ἀκολουθεῖ τὸ Νέον Ἡμερολόγιον». Εἶναι πράγματι σπουδαῖον πῶς τὰ καταφέρνει νὰ μὴ αἰσθάνεται αἰσχύνῃ ἢ καὶ μείωσιν ὅσῳκις ἀναφέρεται εἰς τὸν νεοημερολογιτισμόν, ἀλλὰ σχεδὸν καυχᾶται δι' αὐτόν, ἐνῶ ἄλλοτε παρα-

δέχεται ότι παρανόμως και αντικανονικώς εισήχθη. Θά ἔλθῃ καιρὸς νὰ τὸ αἰσθανθῇ καὶ εἶθε ζῶν, οὐχὶ μετὰ θάνατον. Ὡς «ἀποδείξει» τῆς ὀρθοδοξότητός του προβάλλει τὸ ὅτι ὅλαι αἱ Ἐκκλησίαι καὶ τὰ Πατριαρχεῖα «διατηροῦν κανονικὰς σχέσεις μετὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος...». Σπουδαίους πράγματι συνηγόρους καὶ ριζιμαίους θεμελίους εὑρε διὰ νὰ στηριχθῇ καί... ἀκαταμαχῆτως ἀποδείξῃ τὴν ὀρθότητα τῆς πορείας του εἰς αὐτοὺς τοὺς «ἀρχηγούς». Τὴν τρομερὰν ἀσφάλειαν τῆς ὀρθοδοξότητός των καὶ τὴν συνέπειαν τῆς εὐσεβείας των ἔδειξαν καὶ εἰς τὴν στάσιν των ἔναντι τοῦ ἀντιθέτου οἰκουμενισμοῦ τοῦ προδότου ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνᾶγορα, τῆς ἄρσεως τοῦ ἀναθήματος δι' ἧς ὑπήγαγεν ὅλους ὑπ' αὐτό, τῶν ἀντιχρίστων σκοτεινῶν δυνάμεων καὶ τῶν αἰρετικῶν, τῶν καθημερινῶν ἀσυγχωρήτων ἐλασφημιῶν καὶ ἀντορθόδοξων πράξεων διαφόρων «ἐπισκόπων», τῶν ὁσημέραι ἐφευρισκομένων καινοτομιῶν καὶ νεωτερισμῶν, εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ παρανόμως δουλεύοντος πολλοὺς κυρίους κ. Μακαρίου καὶ οὕτω καθέξης. Νὰ τοὺς χαίρεται τοιοῦτος καί... μάρτυρας τῆς ὀρθοδόξου γραμμῆς του.

Ἄλλ' ἐκεῖ ὅπου ἡ ἀγαθὴ του διάθεσις ἔναντι τῶν «Παλααιοημερολογιτῶν» φθάνει εἰς τὸ ἀπόγειον τῆς λυρικότητός της, εἶναι «ἡ ἀγάπη, μεθ' ἧς τοὺς περιέβαλεν», ἐνῶ αὐτοὶ «δημιουργοῦν ζητήματα». Θέλουν νὰ κτίσουν ναοὺς, θέλουν νὰ τελοῦν ἐγκαίνια, θέλουν νὰ λειτουργοῦν... χωρὶς τὴν γνώσιν καὶ ἄδειαν τοῦ κανονικοῦ καὶ νομίμου Ἱεράρχου τῆς περιφέρειας! Μοῦντζες νῆχης, Πάπα τῆς Ρώμης, ὅστις λέγεις ὅτι, ἡ ἱερωσύνη μόνον διὰ μέσου σου διοχετεύεται! Τὸν πολὺ ἀφελῆ, ἢ τὸν πολὺ ἔξυπνον καὶ πανοῦργον κάμνει; Οἱ «παλααιοημερολογίται» ἔχουν αὐτὸν ὡς «κανονικὸν καὶ νόμιμον Ἱεράρχην των» καὶ αὐτὸς εἶναι «κανονικὸς καὶ νόμιμος Ἱεράρχης» τῶν «παλααιοημερολογιτῶν»; Πῶς θέλομεν νὰ ἐμπαίζωμεν ἢ νὰ ἐμπαίζωμεθα. Κάτι παρόμοια εἶπε καὶ ὁ Φαραὼ τῆς Αἰγύπτου, ὅταν ὁ λαὸς τοῦ Θεοῦ ἐζήτησε νὰ λαρτρύσῃ τὸν Θεόν, παρεμφερῆ διετείνοντο καὶ οἱ Ρωμαῖοι αὐτοκράτορες, κατηγοροῦντες τοὺς χριστιανούς ὅτι δὲν προσκυνοῦν τὸ θεῖον καὶ ἀνθρώπινον ἀξίωμα τοῦ τοῦ Μεγάλου Ποντίφηκος, ὅπερ ἐκληρονόμησεν ὁ Πάπας.

Διὰ νὰ «καλύψῃ τὴν πομπὴν του» ὁ διαρρηγνύμενος «ἐξ ἀγάπης», προφασιζόμενος δολίως καὶ αὐθαγῶς ἐπεμβαίνων, ἐξερεύγεται βλασφημῶς ὅτι «λειτουργοῦν μετὰ ἱερεῖς καὶ ἀρχιερεῖς ἀγνώστου προελεύσεως καὶ ἀμφιβόλου ἱερωσύνης». Ἐν πρώτοις, ποῖος τοῦ ἔδωκε τὴν ἄδειαν νὰ ἐπεμβαίνῃ εἰς τὰς ξένας αὐτὰς καὶ πόθεν ἀπέκτῃς τὸ δικαίωμα νὰ ἐξαπλοῖ τὴν ἐξουσίαν καὶ τὸ ἐνδιαφέρον του ἐπὶ τοὺς «παλααιοημερολογίτας» καὶ ποῖος τὸν ἠρώτησε τί κάμνουν καὶ πῶς πορεύονται οἱ «παλααιοημερολογίται» εἰς τὰ πνευματικὰ των; Δὲν μπορεῖ νὰ «τὸ χωνέψῃ» ὅτι εἶναι ἐντελῶς ξένος πρὸς αὐτοὺς καὶ καμμιὰ δουλειὰ δὲν ἔχει μετ' αὐτούς; Ἄν νομίζῃ ὅτι ἔχει, αὕτη εἶναι νερώνιος. Ἀφ' ἐτέρου λέγει ὅτι «ἐὰν εἰς τὰς τάξεις

τῶν παλααιοημερολογιτῶν ὑπάρχῃ ἀληθὴς ἱερεὺς καὶ ἀρχιερεὺς, θὰ τὸν σεβασθῶμεν». Λοιπὸν, δὲν ὑπάρχει κανεὶς; Ἐὰν πράγματι «ἐσέβετο», τὸ τηλέφωνον εἶναι δίπλα του, θὰ ἠδύνατο κάλλιστα νὰ πληροορηθῇ ἂν πρόκειται περὶ ψευδοϊερέων, ἂν ἐπὶ τέλους νομίζῃ ὅτι εἶναι δικαίωμα του νὰ ἐπεμβαίνῃ ἐκεῖ ποῦ δὲν τοῦ ἔδωκε κανεὶς τὸ δικαίωμα. Ἀλλὰ, νὰ καταδεχθῇ νὰ κατέλθῃ ἀπὸ «τοῦ θρόνου τοῦ ὑψηλοῦ»; Θὰ πρέπει «νὰ ἀνατεῖλῃ ὁ ἥλιος ἀπὸ τὴν δύσιν»...

Ὅταν, ἀναφέρων συνεχῶς «τὴν περιφέρειάν μας», ἔχει τὴν ἰδέαν, ὡς κάποιος ἄλλος, ὅτι «ταῦτα πάντα μοι δέδοται», τότε ἐξηγοῦνται ὅλα. Ἐφ' ὅσον ἔχει τὴν ἀντίληψιν καὶ τὴν ἀπαίτησιν ὅτι πρέπει «νὰ προσκυνήσουν ἐνώπιον αὐτοῦ» οἱ πάντες καὶ προσποιεῖται τὸν χαζὸν ὅτι εἶναι καὶ διὰ τοὺς «παλααιοημερολογίτας» «ὁ κανονικὸς καὶ νόμιμος Ἱεράρχης τῆς περιφέρειας», ἐπόμενον εἶναι νὰ θρενθῇται θρονιωδῶς καὶ νὰ κομπάζῃ φαρισαϊκῶς ὅτι οἱ «παλααιοημερολογίται» «διαβάλλουν καὶ συκοφαντοῦν τὸν Ἐπίσκοπον», ὅτι χρησιμοποιοῦμεν διὰν κατ' αὐτῶν. Ὅχι, κύριοι! Καμμιὰν διὰν δὲν θέλομεν νὰ χρησιμοποιήσωμεν. Ἐδηλώσαμεν καὶ δηλοῦμεν, ὅτι καὶ ναὸν θὰ ἐπιτρέψωμεν νὰ κτίσουν οἱ Παλααιοημερολογίται, καὶ ἐγκαίνια νὰ τελέσουν καὶ λειτουργίας νὰ τελοῦν, ἐὰν συμφώνως πρὸς τοὺς Κανόνας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τοὺς νόμους τοῦ Κράτους ζητήσουν τὴν ἄδειαν παρὰ τοῦ κανονικοῦ καὶ νομίμου Ἱεράρχου. Ἐὰν ζητήσουν, ἡμεῖς θὰ ἐξετάσωμεν εὐμενῶς τὴν αἰτησίαν των...» (ὕπογράμμισις ἰδική του). Νὰ ζήσης χίλια χρόνια, σπουδαιότατε ἄνθρωπε! Φτοῦ νὰ μὴ βασκαθῇς! Μεγάλῃ σου ἡ συγκατάθεσις καὶ ἡ «εὐμένεια» μέγιστε! Τίς ἕμοιός σοι; Μήπως ζητεῖ περισσότερα ὁ Πάπας τῆς Ρώμης, ὁ καυμένος; Μόνον βάλε του μετάνοιαν, προσκυνήσέ τον, ὀνόμασέ τον «ἅγιον πατέρα», «ζήτησέ του τὴν ἄδειαν», «χάμε αἴτησιν» πρὸς αὐτὸν καὶ ὅλα εἶναι ἐν τάξει! Ὅτι θέλεις πιστεῦε, ὅπως θέλεις λάτρευε, ἀρκεῖ νὰ τὸν προσκυνήσης καὶ ἀναγνωρίσης καὶ σέ... ἔδωκε σὲν παράδεισον! Ἄς «τοῦ ζητοῦσαν τὴν ἄδειαν» οἱ ὀρθόδοξοι τῆς Ρώμης καὶ τότε δὲν θὰ εἶχαν ὡς «ἐκκλησίαν» — εἰς τὴν ὁποίαν ὑποτίθεται ἐκκλησιάζεται καὶ ὁ βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος — μία τρύπα (εἰς τὴν Βία - Σαρδένια) ἢ ὁποία δὲν εἶναι Ἐκκλησία ἀλλὰ ἓνα μαγαζὶ εἰς τὴν σειρὰν τῶν μαγαζιῶν, διασχευασμένον εἰς ἐκκλησίαν! Εἰς δόξαν καὶ τοῦτο τοῦ περιβοήτου: «ἐπὶ ἴσοις ὅροις!» Ἐνῶ εἰς τὴν Ρώμην δὲν ἐπιτρέπεται ἄν εἰς τοὺς ὀρθοδόξους νὰ ἔχουν Ναόν, εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἐθνους, εἰς τὸ κεντρικώτερον μέρος τῶν Ἀθηνῶν «φιγουράρει» μεγαλοπρεπέστατα καὶ ἀναιδέστατα ὁ ναὸς τῶν λατίνων, κατὰλοιπον καὶ τοῦτο τῶν ξένων βασιλέων, τοὺς ὁποίους οἱ ξένοι ἐφόρτισαν εἰς τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος διὰ τὰ συμφέροντά των. Χάθηκε ἓνας Ἕλλην νὰ ψηφίσουν βασιλέα; Εἶναι: τιμωτέρον τὸ «βασιλικὸν αἷμα» τῶν ἀσεβῶν ξένων ἀπὸ τὸ Ἑλληνικὸν καὶ Ὀρθόδοξον;

Λοιπὸν, «θὰ ἐξετάσῃ εὐμενῶς — ὁ εὐμενέστατος — τὴν αἰτησίαν των, ἐὰν τοῦ ζητήσουν τὴν ἄδειαν» οἱ

«παλαιοημερολογίται». Σοβαρολογεί τάχα, ή είναι γιά νά είκτειρή, νά γελά ή νά κλαίη κανείς; Έάν θά «έξήτουν την άδειάν του» οί «παλαιοημερολογίται», ποίος λόγος ύπήρχε νά «δημιουργώνται ζητήματα» και νά τόν «διαβάλλουν και συκοφαντούν»; Ποίος λόγος ύπήρχε νά θέλουν κ'έν «άδειαν» νά κτίσουν ναόν, άφού, «δόξα τή κράτuri», έχει αυτός ναούς μεγαλοπρεπεστάτους νά τούς χωρέσουν όλους; Άλλά, όπως γράφουν και οί όρθόδοξοι μαυροί της Ούγκάντα, «προτιμώμεν έκκλησίας άχυρένιας και καλαμένηας, παρά τούς μεγαλοπρεπείς ναούς, εις τούς όποιους μάς καλούν οί προτεστάνται». Και ακόμη, δια ποίον λόγον νά είναι «παλαιοημερολογίται»; Άφού θά «ζητούν την άδειάν του» και θά τόν προσκυνούν, διατί νά μή τά «ίσοπεδώσουν», νά γίνουν και αυτοί νεοημερολογίται; Ή θά έμπαίζωμεν Θεόν και ανθρώπους, ή γουν θά είμεθα θεομπαίχται; Μόλις πρό όλίγου έκραξε φανφαρονικώς: «Όχι, κύριοι. Καμμίαν θίαν δέν θέλομεν νά χρησιμοποιοήσωμεν κατ' αυτών». Έν τούτοις, «συνεπής» πρός τούτο, φθέγγεται μετ' όλίγας γραμμάς, με άλαζονείαν Πάπα της έποχής πού ήτο και ήμπεράτωρ, ότι «δέν έχουν θέσιν εις την περιφέρειάν μας». Όσάν νά τόν έρώτησαν αυτόν οί ευσεβείς αν θέλουν νά είναι ευσεβείς. Δέν έχει την είλικρίνειαν νά είπη είλικρινώς, ό γενναιότατος, τί είναι πού τόν «ένοχλεί» και δέν άφήνει νά όμολογήση ούτε εις τόν έαυτόν του τόν έλεγχον της συνειδήσεώς του και

μετατοπίζει δολίως τό θέμα, προφασιζόμενος, ότι έν- διαφέρον του είναι τό «θέμα ιερωσύνης». Γνωρίζει καλά λιστα περί της ιερωσύνης των «παλαιοημερολογιτών», έν τούτοις ύποκρίνεται και αύθαδώς και έξοργιστικώς προσάπτει εις αυτούς ότι «έμπαίζουν τόν Θεόν και έκμεταλλεύονται και κολάζουν τόν λαόν οί έκμεταλ- λευται και άπατεώνες...». Δέν είναι έμπαίκτης και μάλλον θεομπαίκτης και έκμεταλλευτής και άπατεών αυτός, όστις έπρόδωσε τούς θεομούς και την παρακα- ταθήκην των πατέρων του και έξυπηρετεί τά σχέδια των έχθρών της Όρθοδοξίας άθλίων όνταρίων της Δύ- σεως «σύρων όπίσω του» και τούς άλλους δέν είναι έμπαίκτης και έκμεταλλευτής και άπατεών ό έκδιά- ζων καπιστικώς τούς πάντας εις προσκύνησίν του (δέν λέγομεν περισσότερα ώδε) και είναι τοιοῦτοι οί «πα- λαιοημερολογίται» μόνον και μόνον διότι δέν τόν προσκυνούν. Όταν «τό στόμα μάθη νά λαλή άνομα!».

Και μελοδραματικώς άπευθυνόμενος εις τούς «ά- γαπητάς» του, τούς καλεί «νά έχουν έμπιστοσύνην εις τόν Έπίσκοπόν των, ό όποιος επί 35 έτη άγωνίζε- ται...». Πάντως δέν θά άγνοή και λησιμονή ότι και οί αίρετικοί δέν τά είπαν όλα «στραβά» μόνον εις ένα έπταισαν, αλλά πήγαν έκει πού πήγαν. Και ή όμολο- γία πίστεως της ληστρικής είκονομαχικής συνόδου των Βλαχερνών (754) ήτο όρθόδοξέστατη μέχρι τοῦ προτελευταίου σημείου. Έρχεται όμως τό τελευταίον σημείον και...

Ο ΜΑΣΩΝΟΣ ΔΕΕΤΑΙ ΥΠΕΡ ΑΝΑΠΑΥΣΕΩΣ ΤΟΥ ΜΑΣΩΝΟΥ

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Άμερικης κ. Ιάκωβος (ώς άναφέρει τό έν Άμερική έκδιδόμενον περιοδι- κόν «Όρθόδοξος Παρατηρητής» 10 Ιανουαρίου 1973) έτέλεσεν έπιμνημοσύνους δεήσεις και τρισάγια ύπέρ αναπαύσεως της ψυχής του μασώνου Χάρρυ Τρού- μαν. Βέβαια δικαίωμά τους είναι οί μασώνοι νά εύ- χωνται ύπέρ άλλήλων, αλλά δέν έχει τό δικαίωμα ό κ. Ιάκωβος Κουκούζης, νά λέγεται Όρθόδοξος Άρ- χιεπίσκοπος και εις αυτόν νά έχη τό Οίκουμενικόν Πατριαρχείον έμπιστευθή την διαποίμανσιν, εκατομ- μυρίων έλληνικών ψυχών.

Όταν ό Οίκουμενικός Πατριάρχης δέν τιμωρεί αυτόν, όστις δέεται ύπέρ αναπαύσεως του μασώνου, ένέχει μεγάλην ένοχήν, και ιδού πού οδηγούν την Όρθόδοξον Έκκλησίαν οί ήγήτορες αυτής.

Με αυτές τας θεατρικάς έκδηλώσεις όλίγον κατ' όλίγον θά άπαμβληθή τό Όρθόδοξον φρόνημα και ό Οίκουμενισμός θά έλθη μόνος του.

ΤΟ ΑΓΙΟΝ ΜΥΡΟΝ

Ο ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ Πατριάρχης κ.κ. Δημήτρι- ος άνήγγειλεν ότι την Μ. Έβδομάδα θά προδη εις την κατασκευήν Αγίου Μύρου.

Άπό τό Άγιον Μύρον αυτό θά προμνησθώσιν όλαί αί Μητροπόλεις της Έλλαδικής Έκκλησίας και όλαί αί άλλαι Μητροπόλεις, αίτινες υπάγονται εις τό Οίκουμενικόν Πατριαρχείον.

Τό Άγιον Μύρον ή Χρίσμα είναι ένα από τά έ- πτά μυστήρια και χρίζονται οί βαπτιζόμενοι, οί έπι- στρέφοντες πεπλανημένοι εις την Όρθοδοξίαν κλπ. Είναι ή δωρεά και σφραγίς του Αγίου Πνεύματος. Η είσοδος εις την Όρθόδοξον Έκκλησίαν. Άνευ του Χρίσματος σωτηρία δέν υπάρχει.

Υποβάλλομεν όμως έρώτησιν εις όλους τούς νο- μίζοντας έαυτούς αγωνιστάς και μή της Όρθοδοξίας, εις τούς θεολόγους και κανονιολόγους της Έκκλησί-

ας, ἐπὶ τοῦ ἐξῆς ἐρωτήματος, ἀξιούντες ἀπαντήσεως: Γνωρίζομεν βλοῖε ὅτι ὁ Πατριάρχης Ἀθηναγόρας ἦτο αἰρετικὸς καὶ μασῶνος 33ου βαθμοῦ.

Ἀπὸ τὸ ἔτος 1968 συμπεριέλαβεν εἰς τὰ δίπτυχα πρὸς μνημόσυνον τὸ ὄνομα τοῦ Πάπα, ἐφόσον πρωτίστως τὴν 7ην Δεκεμβρίου τοῦ 1965 ἤρην τὸ ἀνάθεμα μετὰ τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας. Ἦτο ὄχι μόνον Οὐνίτης καὶ Προτεστάντης, ἀλλὰ χεῖριστος πάσης αἵρέσεως, τοῦτέστι, οἰκουμενιστῆς. Ἦ τότε σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου ἀκολουθοῦσα αὐτὸν οὐδέποτε κατεδίκασε αὐτόν. Ὁ νέος Πατριάρχης κ.κ. Δημήτριος εἰς τὸν ἐνθρονιστήριόν του λόγον εἶπεν ὅτι θὰ ἀκολουθήσῃ τὰ ἔχνη τοῦ προκατόχου του Ἀθηναγόρου. Οὐδεμίαν ἐνέργειαν, ἢ πράξιν ἤρην τοῦ προκατόχου του, οὔτε κατεδίκασεν. Ἐχαιρέτισεν τὸν Πάπαν ὀνομάσας αὐτὸν πρῶτον τῆς καθόλου Ἐκκλησίας, ὅπερ ἐστὶ αἰρετικώτατον. Ὁμολόγησεν ὅτι ἔχομεν ἓνα Θεὸν, μὲ τοὺς Τούρκους, οἵτινες πιστεύουν τὸν Χριστὸν μόνον ὡς προσήτην, τὸν δὲ Μωάμεθ (ἄπαγε τῆς διασφημίας) ἀνώτερον τοῦ Χριστοῦ. Τὴν ἡμέραν τῆς ἐκλογῆς του ὁ Ἱερεὺς τῶν Πατριαρχείων Παναγιώτης Χηνάρας ἐκινώνησεν παπικούς. Οὐδεμίαν καταδίκην ἐποίησεν οὔτε εἰς τὸν ἱερεῖα Παναγιώτην Χηνάραν, οὐδὲ εἰς τὸ Πατριαρχεῖον τῆς Ρωσίας, ὅπου ἤχθη νὰ μεταδίδῃ τὰ μυστήρια εἰς κύνας.

Οὐδεμίαν καταδίκην ἐποίησεν εἰς τὸν Ἀμερικὴν Ἰάκωβον, ὅστις ἤγειρεν μὲ χρήματα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς τὸν πανθεϊστικὸν ναὸν καὶ ἀρνεῖται τὸ δόγμα τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ὁσαύτως καὶ ὁ Θυατέρων Ἀθηναγόρας διασφημῶν εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, μὲ τὸ νὰ βούλεται τὴν κατάργησιν καὶ τροποποίησιν τῶν θείων καὶ ἱερῶν κανόνων.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω, ὁ Πατριάρχης Δημήτριος καὶ ἡ Σύνοδος του, ἔασει τῶν Θείων καὶ Ἱερῶν Κανόνων, καθίστανται αἰρετικοί. Πῶς ὅμως θὰ λάβουν τὸ Ἅγιον Μύρον ἅπασαι αἱ Μητροπόλεις τῆς Ἑλλάδος; Τί εἶδους Ἅγιον Μύρον θὰ εἶναι; Καὶ ἂν θὰ ἔχῃ τὴν χάριν τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία συνίσταται εἰς τὴν ἀκρίβειαν τῶν δογματικῶν ἀληθειῶν καὶ τῆς ἱερᾶς παραδόσεως. Δὲν συνίσταται μόνον εἰς τοὺς καλλιτεχνικοὺς λόγους καὶ εἰς τὰ ἀνεγείρομενα φιλανθρωπικὰ ἔδραμα καὶ εἰς τοὺς θεατρικοὺς τῆς δῆθεν ἀγάπης. Συνίσταται ἰδίως εἰς τὴν ἁγιαστικὴν χάριν.

Ἐὰν ὁ κληρὸς ἀπολέσῃ τὴν ἁγιαστικὴν χάριν, τότε οὐαί. Τί ὠφελοῦμεθα νὰ αὐταπατώμεθα ὅτι εἴμεθα Χριστιανοί; Ἄς μᾶς ἀπαντήσουν οἱ ἀρμόδιοι.

Ο ΛΓΡΟΣ ΤΩΝ ΠΟΙΜΕΝΩΝ

Εἰς τὴν ἀνατολικὴν κατωφέρειαν τοῦ λῶφου τῆς Βηθλεὲμ κεῖται τὸ λεγόμενον Πέτ-Σαχοῦρ = χωρίον τῶν Ποιμένων, ὀνομασθὲν οὕτω ἐκ τῶν ἀγαθῶν ἐκείνων ποιμένων, οἵτινες «φυλάσσοντες φυλακὰς ἐπὶ τὴν ποίμνην αὐτῶν», κατὰ τὴν νύκτα τῶν Χρι-

στουγέννων, ἤξιώθησαν νὰ ἀκούσουν τὸν ὕμνον τῶν ἀγγέλων «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη...» καὶ λάβουν πληροφορίαν παρ' αὐτῶν περὶ τοῦ κοσμοσωτηρίου γεγονότος, μεθ' ὃ, ἀναβάντες εἰς Βηθλεὲμ, κατὰ τὴν ἣν ἔλαβον παραγγελίαν, εἶδον πρῶτοι τὸν σαρκωθέντα Κύριον. Ὁ χῶρος, εἰς ὃν ἀγραυλοῦντες, εἶδον καὶ ἤκουσαν ταῦτα, ὁ ὀνομασθεὶς «Ἀγρὸς τῶν ποιμένων», εὐρίσκεται ἐν τῇ μέσῳ μικρᾷ ὥραις πεδιάδος εἰς τὴν κατὰ τὰ ἀνατολικά κράσπεδα τοῦ Χωρίου τῶν Ποιμένων κοιλάδα, ἐντὸς μικροῦ ἐλαιώνος, ἀνήκοντος ἀνέκαθεν εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων καὶ παρὰ τὴν ὁδόν, ἣτις ἄγει ἐκ τῆς Βηθλεὲμ εἰς τὴν Μοῆν τοῦ Ἀγίου Θεοδοσίου καὶ ἀκολουθῶς τοῦ Ἀγίου Σάββα κλπ. Οἶκος ἦτο ὁ ἀγρὸς τοῦ Βοόζ, πάππου τοῦ Δαυὶδ ἐκ τῆς Ρούθ καὶ ἐνταῦθα ἔκειτο ὁ λεγόμενος Πύργος τοῦ Ἀδερ.

Ἡ ὑπαρξὶς τοῦ προκυνήματος τοῦτου, εἰς τὴν ἣν κατέχει θέσιν, μαρτυρεῖται ἀπὸ τοῦ Δ' αἰῶνος, περὶ αὐτοῦ γράφει καὶ ὁ Ἱερώνυμος εἰς τὰς περιγραφὰς του τῶν Ἀγίων Τόπων. Ἐπ' αὐτοῦ ὠκοδόμησε ναὸν ἡ Ἀγία Ἐλένη, πολλοὺς δ' αἰῶνας ὑπῆρχεν ἐκκλησία καὶ μοναστήριον. Ὁ Ἀρκοῦλφος, τῷ 670, περιγράφων τὸ προσκύνημα, λέγει ὅτι εἰς τὴν ἐκκλησίαν περιείχοντο οἱ τάφοι τῶν τριῶν ποιμένων. Κατὰ τὸν ΙΑ' αἰῶνα ὑπῆρχεν ἐνταῦθα ἐκκλησία ἐπ' ὀνόματι τῶν Ἀγγέλων, ὀνομαζομένη «Δόξα ἐν ὑψίστοις» καὶ μοναστήριον καλογραιῶν. Ὁλος ὁ χῶρος εἶναι πλήρης ἱεραϊστικῶν ἐρείπων, τῶν μὲν εἰς τὴν ἐπιφανείαν καὶ ἄλλων ὑπὸ τὰ χῶματα, σώζεται δὲ μόνον μικρὰ ἐκκλησία ὑπόγειος, εἰς ἣν ὁδηγεῖ κλίμαξ ἐκ 13 βαθμίδων καὶ τὸ δάπεδόν της εἶν' ἐστρωμένον διὰ ψηφιδωτοῦ ἀργαίως.

Ὅμως οἱ ἐπηλύδες τῆς Δύσεως, καθ' ὃν τρόπον παρεμόρφωσαν τὸ Εὐαγγέλιον, διὰ νὰ ὑπηρετῇ τὰ πάθη καὶ τὰ συμφέροντά των, ἔκαμαν τὸ ἴδιο καὶ διὰ τοὺς Τόπους, διὰ νὰ ἐξυπηρετῇται ἡ ἰδική των δόξα καὶ ὄχι ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ. Μετὰ τόσους αἰῶνας ἐλθόντες πρὸ τινῶν δεκαετιῶν οἱ παπολάτραι ἀπὸ τὴν Δύσιν, ἀφοῦ δὲν ἠδυνήθησαν νὰ οἰκαιοποιηθοῦν τὸ Προσκύνημα, ...ἀνεκάλυψαν τὸν Ἀγρὸν τῶν Ποιμένων ἄλλου, εἰς μακρὰν ἀπόστασιν... (Μὲ τὸν ἴδιον τρόπον ...μετέφεραν, οἱ γελοιοί, τὸν οἶκον τῆς Παρθένου ἀπὸ τῆς Ναζαρέτ εἰς τὸ Σπολέτο τῆς Ἰταλίας, τὸ θεομητορικὸν μνημεῖον ἀπὸ τῆς Γεσθημανῆς εἰς τὴν Ἐφεσον κλπ.). Ἐλθόντες ἀκολουθῶς καὶ οἱ Προτεστάνται, ...ἐφεύρον καὶ αὐτοὶ τὸν Ἀγρὸν τῶν Ποιμένων εἰς ἄλλον τόπον καὶ οὕτω ταλαιπωροῦνται οἱ Ἅγιοι Τόποι κατὰ τοὺς ἐξωφρενισμοὺς καὶ τὰ συμφέροντα τῶν ἀπατελώνων. Χαρακτηριστικὸν εἶναι, ὅπερ λέγουσιν οἱ Ὁρθόδοξοι κάτοικοι τοῦ Πέτ-Σαχοῦρ (σημειωτέον ὅτι, πρὸ τινῶν δεκαετιῶν, ἐντὸς τοῦ χωρίου σχεδὸν ἀμύγως ὀρθοδόξου, οἱ ἔχοντες τόσην καλωσύνην «ἀδελφοί» τῆς Δύσεως, οἱ περιάγοντες τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἓνα προσήλυτον, ἐξηγόρασαν τινὰς, διὰ νὰ ἔχουν ὄργανα) διὰ τοὺς τοιοῦτους... ἐ-

Τὰ Πρωτόουλλα τῆς Σιών

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟΝ 1

Περὶ λ ψ ι ς : Τὸ δίκαιον ἐν ἰσχύϊ. Ἡ ἐλευθερία εἶναι ἀφηρημένη ἔννοια. Ἡ φιλελευθερία. Ὁ χρυσός. Ἡ Πίστις. Ἡ Αὐτονομία. Ἡ Κεφαλαιοκρατία. Ὁ ἐσωτερικὸς ἐχθρὸς. Ὁ ὄχλος. Ἡ ἀναρχία. Ἡ πολιτικὴ καὶ ἠθική. Τὸ δίκαιον τοῦ ἰσχυροτέρου. Ἡ ἰουδαϊκὴ μασωνικὴ ἐξουσία εἶναι ἀήττητος. Ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τὰ μέσα. Ὁ ὄχλος εἶναι τυφλός. Τὸ πολιτικὸν ἀλφάδιον. Αἱ διαφωνίαι τῶν κομμάτων. Ἡ μορφὴ τῆς Κυβερνήσεως, ἡ ὁδηγοῦσα καλλίτερον εἰς τὸν σκοπὸν εἶναι ἡ Μοναρχία. Τὰ ἰσχυρὰ ποτά. Ὁ κλασικισμός. Ἡ ἀκολασία. Ἡ ἀρχὴ καὶ οἱ κανόνες τῆς ἰουδαϊκῆς καὶ μασωνικῆς Κυβερνήσεως. Ὁ τρόμος. Ἐλευθερία, ἰσότης, ἀδελφότης. Ἡ ἀρχὴ τῆς δυναστικῆς Κυβερνήσεως. Τὰ προνόμια τῆς ἀριστοκρατίας τῶν καταστραφέντων Χριστιανῶν. Ἡ νέα ἀριστοκρατία. Ψυχολογικὸς ὑπολογισμός. Ἡ ἀφηρημένη ἔννοια τῆς Ἐλευθερίας. Τὸ μεταθετὸν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ λαοῦ.

Ἄς ἀφίσωμεν κάθε φρασσεολογίαν, καὶ ἄς μελετήσωμεν καθ' ἑαυτὴν ἐκάστην ἰδέαν, διασαφηνίζοντες τὴν κατάστασιν διὰ συγκρίσεων καὶ συλλογισμῶν.

Μέλλω λοιπὸν νὰ διατυπώσω τὸ σύστημά μας περὶ τῆς ἀπόψεώς σας καὶ τῆς ἀπόψεως τῶν Χριστιανῶν.

Πρὸ παντὸς δεόν νὰ παρατηρήσῃ τις ὅτι οἱ ἄνθρωποι οἱ ἔχοντες κακὰ ἔνστικτα εἶναι πολυαριθμότεροι τῶν ἔχόντων καλὰ τοιαῦτα. Τούτου ἕνεκα ἐπιτυγχάνει τις τὰ καλλίτερα ἀποτελέσματα, διοικῶν τοὺς ἀνθρώπους διὰ τῆς βίας καὶ τοῦ τρόμου, καὶ οὐχὶ δι' Ἀκαδημαϊκῶν συζητήσεων. Ἐκαστος ἄνθρωπος ποθεῖ τὴν ἐξουσίαν, πᾶς τις προσπαθεῖ νὰ γίνῃ δικτάτωρ, ἐὰν δύναται, καὶ ἐν ταύτῃ ὀλίγοι ὑπάρχουσιν οἱ μὴ ὄντες ἔτοιμοι νὰ θυσιάσωσιν ὅλην τὴν περιουσίαν τῶν ἄλλων διὰ νὰ ἐξασφαλίσωσι τὴν ἰδικήν των.

Τί συνεκράτησε τὰ ἄγρια θηρία, τὰ ὅποια ὀνομάζομεν, ἀνθρώπους; Τί τοὺς καθωδότησεν ἕως τῶρα; Κατὰ τὴν ἑναρξίν τῆς κοινωνικῆς τάξεως οἱ ἄνθρωποι ὑπετάχθησαν εἰς τὴν κτηνώδη καὶ τυφλὴν ἰσχύν, ἀργότερα εἰς τὸν νόμον, ὅστις δὲν εἶναι παρὰ ἡ ἰδία ἰσχύς, ἀλλὰ μετῃμφισμένη. Συμπεραίνω ἐκ τούτου, ὅτι συμφώνως πρὸς τὸν νόμον τῆς φύσεως, τὸ δίκαιον

εἶναι ἐν τῇ ἰσχύϊ.

Ἡ πολιτικὴ ἐλευθερία εἶναι μία ἰδέα καὶ οὐχὶ ἐν πράγματι. Πρέπει νὰ ἡξεύρῃ τις νὰ ἐφαρμόζῃ τὴν ἰδέαν ταύτην, ὅταν ἔχῃ ἀνάγκην νὰ παρασύρῃ τὰς λαϊκὰς μάζας εἰς τὸ κόμμα τοῦ διὰ τοῦ θελήματός μιν ἰδέας, ἐὰν τὸ κόμμα τοῦτο ἔχῃ θέσει ὡς σκοπὸν νὰ κατασυντρίψῃ τὸ ἐν τῇ ἐξουσίᾳ κόμμα. Τὸ πρόβλημα τοῦτο ἀποβαίνει εὐκόλῳ, ἐὰν ὁ ἀντίπαλος κατέχῃ τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἐκ τῆς ἰδέας τῆς ἐλευθερίας, ἣν ὀνομάζομεν φιλελευθερίαν, καὶ ἐὰν θυσιάσῃ μέρος τῆς δυνάμεώς του ὑπὲρ τῆς ἰδέας ταύτης. Καὶ ἐδῶ ἰσαῖα θὰ ἐμφανισθῇ ὁ θρίαμβος τῆς θεωρίας μας: Τὰ χαλαρωθέντα ἡνία τῆς ἐξουσίας ἀφαρπάζονται ἀμέσως δυνάμει τοῦ νόμου τῆς ζωῆς, ὑπὸ τῶν ἄλλων χειρῶν, διότι ἡ τυφλὴ ἰσχύς τοῦ λαοῦ δὲν δύναται νὰ μείνῃ οὔτε μίαν ἡμέραν ἄνευ ὁδηγοῦ, καὶ διότι ἡ νέα ἐξουσία δὲν κάμνει ἄλλο παρὰ νὰ καταλαμβάνῃ τὴν θέσιν τῆς πρώην, ἐξασθενησάσης (φθαρείσης) διὰ τῆς φιλελευθερίας.

Εἰς τὰς ἡμέρας μας ἡ δύναμις τοῦ χρυσοῦ ἀντικατέστησε τὴν ἐξουσίαν τῶν φιλελευθέρων Κυβερνήσεων. Ὑπῆρξε κακρὸς καθ' ὃν ἐκυβέρνηα ἡ πίστις. Ἡ ἰδέα τῆς ἐλευθερίας εἶναι ἀπραγματοποίητος, διότι κανεὶς δὲν ἡξεύρει νὰ κάμῃ χρῆσιν αὐτῆς μὲ τὸ πρέπον μέτρον. Ἀρκεῖ νὰ ἀφίσῃ τις ἐπὶ τινα χρόνον τὸν λαὸν νὰ αὐτοκυβερνηθῇ, ἵνα ἡ αὐτονομία αὐτῇ μεταβληθῇ πάραντα εἰς ἀναρχίαν. Καὶ τότε ἀναφύονται διχόνοιαι, αἵτινες μεταβάλλονται τάχιστα εἰς κοινωνικὰς διαμάχας, αἱ ὁποῖαι ὑποσκάπτουν καὶ ἀφανίζουν τὰ Κράτη.

Ἐὰν ἐν Κράτος ἐξαντλήται μὲ διαμάχας καὶ ταραχὰς πολιτικὰς ἢ μὲ ἐμφυλίους ἐρίδας, περιπίπτει εἰς τὸ ἔλεος τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν καὶ δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀνιάτως χαμένος: εἶναι τότε εἰς τὴν ἐξουσίαν μας.* Ἡ κυριαρχία τοῦ κεφαλαίου, τὸ ὅποιον

*(Σ.Σ.: Πολλὰ φωτίζει τὸ σημεῖον τοῦτο!)

εἶναι ἐντελὲς εἰς χεῖρας μας τοῦ ἐμφανίζεται ὡς μία σάνις σωτηρίας εἰς τὴν ἐξαναγκάζεται ἐκὼν ἄκων νὰ στηριχθῇ ἵνα μὴ καταποντισθῇ.

Ἐκείνον τὸν ὅποιον ἡ φιλελευθέρα ψυχὴ του θὰ ἡγεύετο, εἰς τὸ νὰ ὀνομάσῃ τοὺς συλλογισμοὺς τούτους ἀνηθικῶν, θὰ τὸν ἡρώτων: Ἐὰν πᾶν Κράτος ἔχῃ δύο ἐχθρούς, καὶ ἐὰν τοῦ εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ μεταχειρισθῇ ἐναντίον τοῦ ἐξωτερικοῦ ἐχθροῦ, χωρὶς τοῦτο νὰ θεωρεῖται ἀνῆθικον, ὅλα τὰ μαχητικὰ μέσα, ὡς λ.χ. τὸ νὰ μὴ τοῦ γνωστοποιήσῃ τὰ ἐπιθετικὰ ἢ ἀμυντικὰ μέσα του, τὸ νὰ τὸ καταλάβῃ αἰφνιδιαστικῶς τὴν νύκτα, ἢ μὲ δυνάμεις ἀνωτέρας διὰ τὰ ταῦτα τὰ μέτρα, χρησιμοποιούμενα ἐναντίον ἐχθροῦ χειρο-

φευρέτας: «Ἐμεῖς ποῦ γεννηθήκαμεν ἐδῶ καὶ τὰ παρελθόντα ἀπὸ τοὺς προγόνους μας ἀπὸ αἰώνων καὶ ἀπὸ γενεῶν, δὲν ξέρομεν τὰ προσκυνήματά μας καὶ ἔρχονται νὰ μᾶς τὰ δείξουν οἱ ἄπιστοι ἀπὸ τὴν σκοτεινίαν τῆς Δύσεως!...».

τέρου, ὁ ὁποῖος θὰ κατέστρεφε τὴν κοινωνικὴν τάξιν καὶ τὴν ἰδιοκτησίαν, θὰ ἀπεκαλοῦντο παράνομα καὶ ἀνήθικα.

Ἐν ἰσορροπημένον πνεῦμα δύναται νὰ ἐλπίζῃ ὅτι θὰ ἄγῃ μετ' ἐπιτυχίας τὰ πλήθη διὰ συνετῶν προτροπῶν καὶ διὰ τῆς πειθοῦς, ὅταν ἡ ὁδὸς εἶναι ἀνοικτὴ εἰς τὴν ἀντιλογίαν, ἔστω καὶ παράλογον, ἀρκεῖ μόνον αὕτη νὰ φαίνεται ἐπαγωγὸς εἰς τὸν λαόν, ὁ ὁποῖος ἀντιλαμβάνεται τὰ πάντα ἐπιπολαίως; Οἱ ἄνθρωποι εἴτε εἶναι ἐκ τοῦ ὄχλου, εἴτε μὴ, ὁδηγοῦνται ἀποκλειστικῶς ὑπὸ τῶν μικρῶν παθῶν των, ὑπὸ τῶν δεισιδαιμονιῶν των, ὑπὸ τῶν ἐθίμων των, ὑπὸ τῶν παραδόσεών των καὶ τῶν αἰσθηματικῶν θεωριῶν των: εἶναι δοῦλοι τῆς διαιρέσεως τῶν κοιμμάτων, τὰ ὁποῖα ἀνθίστανται καὶ εἰς τὴν λογικωτέραν συνεννόησιν. Πᾶσα ἀπόφασις τοῦ πλήθους ἐξαρτᾶται ἐκ μιᾶς πλειοψηφίας τυχαίας ἢ, τὸ κάτω - κάτω, ἐπιπολαίας ὁ λαὸς ἐν ἀγνοίᾳ τῶν πολιτικῶν μυστικῶν λαμβάνει ἀποφάσεις παραλόγους ἐν εἶδος ἀναρχίας ἐξολοθρεῖ τὴν Κυβέρνησιν.

Ἡ πολιτικὴ δὲν ἔχει τίποτε τὸ κοινὸν μὲ τὴν ἠθικὴν. Ἡ κυβέρνησις, ἣτις ἀφίεται νὰ ὁδηγῇ διὰ τῆς ἠθικῆς, δὲν εἶναι πολιτικὴ καὶ ἐπομένως ἡ ἐξουσία τῆς εἶναι εὐθραυστος.

Ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος θέλει νὰ ἐπικρατήσῃ ὀφείλει νὰ εἶναι καὶ πανοῦργος καὶ ὑποκριτής.

Ὁ σκοπὸς μας εἶναι νὰ κατέχωμεν τὴν ἰσχύν. Ἡ λέξις «δικαίον» εἶναι ἀφηρημένη ἰδέα, τὴν ὁποῖαν τίποτε δὲν δικαιολογεῖ. Ἡ λέξις αὕτη σημαίνει ἀπλούστατα: «δότε μοι ὅτι θέλω διὰ νὰ δύναμαι νὰ ἀποδεικνύω δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ὅτι εἰμαι ἰσχυρότερος ἀπὸ σὰς». Ποῦ ἀρχίζει τὸ δικαίον καὶ ποῦ τελειώνει;

Εἰς κράτος, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐξουσία εἶναι κακῶς διωργανωμένη, τοῦ ὁποῖου οἱ νόμοι καὶ ἡ Κυβέρνησις ἔφθασαν νὰ εἶναι ἴσοι δι' ὅλους ἐνεκα τῶν ἀπειραρίθμων δικαιωμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ φιλελευθερία ἐδημιούργησε, ἐλέπω ὅτι δύναμαι νὰ ἐπιπέσω, δυνάμει τοῦ νόμου τοῦ ἰσχυροτέρου, νὰ ἐπιβάλω χεῖρα ἐπὶ τῶν νόμων, νὰ ἀνατρέψω τὸ πᾶν ἐν αὐτῷ καὶ νὰ γίνω ὁ κύριος τῶν ἐγκαταλειφάντων τὰ δικαιώματα, τὰ ὁποῖα ἡ ἰσχύς των τοὺς ἐδίδα καὶ οἱ ὁποῖοι τὰ ἀπηνήθησαν ἐξουσίως, φιλελευθέρως...

Ἐκ τοῦ παροδικοῦ κακοῦ, τὸ ὁποῖον εἴμεθα τώρα ὑποχρεωμένοι νὰ κάμωμεν, ἐὰ γεννηθῇ τὸ καλὸν ἀκλονήτου κυβερνήσεως, τὸ ὁποῖον θ' ἀποκαταστήσῃ τὴν κανονικὴν λειτουργίαν τοῦ μηχανισμοῦ τῆς Ἐθνικῆς υπάρξεως, τοῦ διαταραχθέντος διὰ τῆς φιλελευθερίας. Τὸ ἀποτέλεσμα θὰ δικαιώσῃ τὰ χρησιμοποιηθέντα μέσα. Εἰς τὰ σχέδιά μας ἄς προσέξωμεν ὀλιγώτερον ἐπὶ τοῦ καλοῦ καὶ ἠθικοῦ, παρὰ ἐπὶ τοῦ ἀναγκαίου καὶ τοῦ ὠφελίμου.

Ἐχομεν ἐνώπιόν μας σχέδιον, εἰς τὸ ὁποῖον ἐκτίθεται στρατηγικώτατα ἡ γραμμὴ ἐκ τῆς ὁποίας δὲν δυνάμεθα ν' ἀπομακρυνθῶμεν χωρὶς νὰ διακινδυνεύσωμεν νὰ ἴδωμεν κατεστραμμένους τοὺς ἀγῶνας πολλῶν αἰώνων.

Διὰ νὰ εὐρωμεν τὰ μέσα, τὰ ὁποῖα ἄγουσι πρὸς τὸν σκοπὸν τούτον, πρέπει νὰ λάβωμεν ὑπ' ὄψιν μας τὴν δειλίαν, τὴν ἀστάθειαν, τὴν παλινωδίαν τοῦ πλήθους, τὴν ἀνικανότητά του εἰς τὸ νὰ ἐννοήσῃ καὶ νὰ ἐκτιμήσῃ τοὺς ἔρους τοῦ ἰδίου αὐτοῦ θίου καὶ τῆς εὐημερίας του. Πρέπει νὰ ἐννοήσωμεν, ὅτι ἡ δύναμις τοῦ πλήθους εἶναι τυφλὴ καὶ ἄφρων. Τὸ πλήθος δὲν λογικεύεται, ἀκούει δεξιὰ καὶ ἀριστερά. Ὁ τυφλὸς δὲν δύναται ὁδηγῶν ἄλλον τυφλόν, νὰ μὴ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸν κρημνόν. Ὡσαύτως οἱ ἄνθρωποι τοῦ πλήθους, οἱ ἐκ τοῦ λαοῦ προσερχόμενοι, ἔστω καὶ πεπρωτισμένοι δι' ἐξαιρετικῆς εὐφυΐας, ἐὰν δὲν ἐννοοῦν ἀπὸ πολιτικὴν, δὲν δύνανται νὰ ἔχουν τὴν ἀπαίτησιν νὰ ὁδηγῶσι τὸ πλήθος, χωρὶς νὰ καταστρέψωσιν ὀλόκληρον τὸ ἔθνος.

Μόνον ἄτομον προετοιμασθὲν ἀπὸ τῆς παιδείας τοῦ ἡλικίας εἰς τὴν μοναρχίαν, δύναται νὰ γνωρίσῃ τὴν πολιτικὴν διάλεκτον καὶ τὴν πολιτικὴν πραγματικότητα. Λαὸς αὐτοδιοικούμενος οὕτως εἰπεῖν, δηλ. διοικούμενος διὰ τῶν ἀναδεικνυομένων παρ' αὐτοῦ Κυβερνητῶν του, εἶναι προωρισμένος νὰ καταστραφῇ ἐκ τῶν διαφωνιῶν τῶν κοιμμάτων, τὰς ὁποίας διεγείρει ἡ δίψα τῆς ἐξουσίας, καὶ ἐκ τῶν ἀνωμαλιῶν καὶ ἀτασταλιῶν, αἵτινες προέρχονται ἐκ τούτου. Εἶναι δυνατόν εἰς τὰς λαϊκὰς μάζας νὰ σκέπτονται ἥρεμα, χωρὶς ἐμφυλίους ἀντιζηλίας, νὰ διευθύνωσι τὰς ὑποθέσεις τῆς χώρας, αἱ ὁποῖαι δὲν δύνανται νὰ συγχέωνται μὲ τὰ ἀτομικὰ συμφέροντα; Δύνανται νὰ υπερασπισθῶσιν ἐναντίον τῶν ἐξωτερικῶν ἐχθρῶν; Αὐτὸ εἶναι ἀδύνατον. Σχέδιον κατανεμόμενον εἰς τόσας κεφαλὰς, ὅσαι ὑπάρχουσι τσαυτὰ εἰς τὸ πλήθος, χάνει τὴν ἐνότητά του, ἀποβαίνει ἀκατανόητον καὶ ἀπραγματοποιήτον.*

* (Σ.Σ.: Ἡ πλεον ὀξυδερκὴς καὶ ἀποκαλυπτικὴ ἀνάλυσις τοῦ κοινοβουλευτισμοῦ καὶ δὴ ἀπὸ τοὺς ἐφευρέτας του!).

Μόνον ὁ μονάρχης** δύναται νὰ ἐπεξεργάζεται

** (Σ.Σ.: Ἡ ἐννοία τοῦ Μονάρχου ἐδῶ λαμβάνεται ὑπὸ τὴν εὐρυτάτην ἐννοιαν αὐτῆς, συμπεριλαμβάνουσα τοὺς κλασσικοὺς Μονάρχας τῆς τότε ἐποχῆς (1897) καὶ τοὺς ἐπὶ τούτῳ προετοιμαζομένους πολιτικούς. (Ἀρχὴ μόνου ἀνδρός).

εὐρέα καὶ σαφεῖ σχέδια, νὰ δίδῃ εἰς κάθε πρᾶγμα τὴν θέσιν του ἐν τῷ μηχανισμῷ τῆς διοικητικῆς μηχανῆς. Συμπεραίνοντες λοιπόν, λέγομεν, ὅτι κυβερνήσις ὠφέλιμος εἰς τὴν χώραν καὶ ἱκανὴ νὰ ἐπιτύχῃ τὸν σκοπὸν αὐτόν, τὸν ὁποῖον προτίθεται, ὀφείλει νὰ συγκεντρώνηται εἰς τὰς χεῖρας ἑνὸς μόνου υπευθύνου ἀτόμου. Ἄνευ ἀπολυταρχίας πολιτισμὸς δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ· αὗτος δὲν εἶναι ἔργον τῶν μαζῶν, ἀλλὰ τοῦ ὁδηγοῦ των, οἷοσδήποτε καὶ ἂν εἶναι οὗτος. Τὸ πλήθος εἶναι ἐάρδαρον δεικνύον τὴν βαρβαρότητά του ἐν πάσῃ εὐκαιρίᾳ. Ἀμα τὸ πλήθος λαμβάνῃ εἰς χεῖρας του τὴν ἐλευθερίαν, τὴν μετατρέπει τάχιστα εἰς ἀναρχίαν, ἣτις εἶναι ὁ ὑψίστος βαθμὸς τῆς βαρβαρό-

τητος.

Προσέξατε αὐτὰ τὰ ἐξ οὐνοπνεύματος μεθυσμένα ζῶν, ἀποκτηνωμένα ὑπὸ τῆς ἀπεριόριστου πόσεως, τὸ δικαίωμα τῆς ὁποίας ἐδόθη συγχρόνως μὲ τὴν ἐλευθερίαν. Δὲν δυνάμεθα νὰ ἐπιτρέψωμεν ὅπως οἱ ἡμέτεροι ἐκπέσουν εἰς τοιοῦτοι βαθμόν... Οἱ χριστιανικοὶ λαοὶ ἀπεκτηνώθησαν διὰ τῶν ἰσχυρῶν ποτῶν, ἡ νεολαία τῶν ἀπεδολακώθη διὰ τῆς προώρου ἀκολασίας, εἰς τὴν ὁποίαν τὴν ἔχουσιν ὠθήσει οἱ πράκτορές μας — οἰκοδιδάσκαλοι, ὑπηρέται, γυναῖκες παιδαγωγοὶ εἰς τοὺς οἴκους τῶν πλουσιῶν — οἱ ὑπάλληλοί μας ἀλλαχοῦ, αἱ γυναῖκες μας εἰς τοὺς τόπους διασκεδάσεως τῶν χριστιανῶν. Εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν τελευταίων τούτων θέον νὰ προσθέσωμεν καὶ τὰς ὀνομαζομένας «γυναῖκας τοῦ κόσμου», μιμουμένας ἐκουσίως τὰς ἀκολασίας τῶν καὶ τὰς ἡδυπαθείας τῶν.*

*(Σ.Σ.: Ἡ ἀποκτηνωσις τῆς Νεολαίας! Σὰς θυμίζει τίποτε;)

Τὸ σύνθημά μας εἶναι: ἡ ἰσχὺς καὶ ἡ ὑποκρισία. Μόνῃ ἡ ἰσχὺς δύναται νὰ θριαμβεύσῃ ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ πρὸ πάντων ἐὰν ἐμφυλεύῃ εἰς τὰ προτερήματα τὰ ἀναγκαῖα εἰς τοὺς πολιτευομένους. Ἡ θία ὀφείλει νὰ εἶναι μία ἀρχή, ἡ πανουργία καὶ ἡ ὑποκρισία κανὼν διὰ τὰς κυβερνήσεις αἵτινες δὲν θέλουσι νὰ παραδώσωσι τὸ κύρος τῶν εἰς χεῖρας τῶν πρακτόρων νέας ἰσχύος. Αὐτὸ τὸ κακὸν εἶναι τὸ μόνον μέσον διὰ νὰ ἐπιτύχῃ τις τὸν σκοπὸν, δηλ. τὸ καλόν. Διὰ τοῦτο δὲν ὀφείλομεν νὰ σταματοῦμεν ἐνώπιον τῆς διαφθορᾶς, τῆς ἀπάτης καὶ τῆς προδοσίας, ὅσας αὐταὶ δύνανται νὰ μᾶς χρησιμεύσωσι πρὸς ἐπιτυχίαν τοῦ σκοποῦ μας. Ἐν τῇ πολιτικῇ πρέπει νὰ ἡξεύρωμεν νὰ παίρνωμεν τὴν ἰδιοκτησίαν τῶν ἄλλων ἀνευ δισταγμοῦ ἐφ' ὅσον δυνάμεθα νὰ ἐπιτύχωμεν, διὰ τοῦ μέσου τούτου, τὴν ὑποταγὴν καὶ τὴν ἐξουσίαν.

Ἄκρα αὐστηρότης, ἀλλὰ καὶ ἀκαμπτος εἶναι ὁ μεγαλύτερος παράγων τῆς ἰσχύος ἐνὸς Κράτους. Καὶ δὲν εἶναι λοιπὸν μόνον ὄφελός μας, εἶναι καθήκον μας, διὰ νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν νίκην, νὰ ἀκολουθῶμεν αὐτὸ τὸ πρόγραμμα τῆς βίας καὶ τῆς ὑποκρισίας. Τοιοῦτον δόγμα, βασιζόμενον ἐπὶ ὑπολογισμοῦ, εἶναι τόσο ἀποτελεσματικόν, ὅσον καὶ τὰ μέσα τὰ ὁποῖα μεταχειρίζεται. Καὶ θὰ θριαμβεύσωμεν καὶ θὰ ὑποδουλώσωμεν ὅλας τὰς κυβερνήσεις εἰς τὴν ὑπερτάτην κυβερνήσιν μας οὐχὶ μόνον δι' αὐτῶν τῶν μέσων, ἀλλὰ καὶ δι' αὐτοῦ τοῦ δόγματος τῆς αὐστηρότητος. Θὰ ἀρκέσῃ νὰ γνωρίζουν οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἴμεθα ἀκαμπτοι, διότι οὕτω παύει πᾶσα ἀνυποταξία.

Ἡμεῖς εἴμεθα ἐκείνοι, οἱ ὁποῖοι πρῶτοι ἔχομεν ρίξει εἰς τὸν λαὸν τὰς λέξεις: «Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης».*

*(Σ.Σ.: Ὅπως «περιέργως» εἶναι τὰ γνωστὰ συνθήματα τῆς Μασσωνίας, τῆς λεγομένης Γαλλικῆς Ἐπαναστάσεως καὶ τῶν δῆθεν δημοκρατικῶν κινημάτων!)

λέξεις ἐπαναλαμβάνομένας μετὰ τοῦτα ὑπὸ ἀνοήτων ψιττακῶν, οἵτινες προσελκυσμένοι παν-

ταχόθεν, δι' αὐτοῦ τοῦ δελεάσματος, δὲν χρησιμοποιοῦνται δι' ἄλλο τι παρὰ διὰ νὰ καταστρέψωσι τὴν εὐημερίαν τοῦ κόσμου, τὴν ἀληθῆ ἀτομικὴν ἐλευθερίαν, τὴν ἄλλοτε τόσο καλῶς προφυλασσομένην ἐναντίον τοῦ ἐξαναγκασμοῦ τοῦ συρφετοῦ. Ἄνθρωποι, οἵτινες ἐνόμιζον ἑαυτοὺς εὐτυχεῖς, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κατανοήσωσι καλῶς τὴν κρυμμένην ἐννοίαν αὐτῶν τῶν λέξεων, δὲν εἶδαν ὅτι αἱ λέξεις αὗται ἀντέφασκον πρὸς ἀλλήλας, δὲν εἶδον ὅτι δὲν ὑπάρχει ἰσότης ἐν τῇ φύσει, ὅτι δὲν δύναται νὰ ὑπάρχῃ ἐλευθερία, ὅτι αὕτη ἡ φύσις συνέστησε τὴν ἀνισότητά τῶν πνευμάτων, τῶν χαρακτήρων καὶ διανοιῶν, ὅτινα εἶναι τόσο ἰσχυρῶς ὑποτεταγμένα εἰς τοὺς νόμους τῆς ὁ ἀνθρώπου αὐτοῦ δὲν ἐννόησα· ἵτι τὸ πλῆθος εἶναι δύναμις τυφλή, ὅτι αὐτοὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκλέγει διὰ νὰ τὸ κυβερνήσῃ, δὲν εἶναι ὀλιγώτερον τυφλοὶ ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἴδιον ὅτι ὁ μεμνημένος, ἔστω καὶ ἡλίθιος, δύναται νὰ κυβερνήσῃ, ἐνῶ ἡ πλῆθὺς τῶν μὴ μεμνημένων, ἔστω καὶ εὐφρῶν, δὲν ἐννοεῖ τίποτε ἀπὸ πολιτικῆν.

Εἰς τὸν κόσμον ὅμως αἱ λέξεις «Ἐλευθερία, Ἰσότης, Ἀδελφότης» ἔφερον εἰς τὰς τάξεις μας διὰ τῆς μεσολαθήσεως τῶν ἀφωσιωμένων πρακτόρων μας, ὁλοκληροῦς λεγεῶνας ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι ὕψωσαν μετ' ἐκθουσιασμοῦ τὰς σημαίας μας. Καὶ ὅμως, αἱ λέξεις αὗται κατέτρωγαν τὴν εὐημερίαν ὅλων τῶν μὴ Ἰουδαίων, καταστρέφουσαι ὅλα τὰ θεμέλια τῶν Κρατῶν τῶν. Θὰ ἴδῃτε κατωτέρω ὅτι τοῦτο ἐχρησίμειυσεν εἰς τὸν θρίαμβόν μας. Τοῦτο μᾶς ἔδωσε μεταξύ ἄλλων, τὴν δυνατότητα τοῦ νὰ ἐπιτύχωμεν τὸ σπουδαιότερον αὐτοῦ, ἥτοι νὰ καταργήσωμεν τὰ προονόμια καὶ αὐτὴν τὴν οὐσίαν τῆς ἀριστοκρατίας τῶν χριστιανῶν καὶ τὸ μόνον μέσον ἀμύνης, τὸ ὁποῖον ἠδύναντο νὰ ἔχωσιν ἐναντίον ἡμῶν οἱ Λαοὶ καὶ τὰ Ἔθνη. Ἐπὶ τῶν ἐρειπίων τῆς κληρονομικῆς καὶ τῆς φυσικῆς ἀριστοκρατίας ἀνηγείραμεν τὴν διανοητικὴν καὶ οἰκονομολογικὴν ἀριστοκρατίαν μας. Ἐλάβομεν ὡς κριτήριον τῆς νέας ταύτης ἀριστοκρατίας τὸν πλοῦτον, ὅστις ἐξαρτᾶται ἐξ ἡμῶν, καὶ τὴν ἐπιστήμην, ἥτις διευθύνεται ὑπὸ τῶν σοφῶν μας.*

(Σ.Σ.: Δὲν χρειάζεται νὰ ὑπομνήσωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τὴν ἀλήθειαν τῆς φράσεως αὐτῆς. Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὁ πλοῦτος ἔχει συγκεντρωθῇ εἰς τὰς Ἑβραϊκὰς χεῖρας, οἱ δὲ περισσότεροι τῶν ἐπιστημόνων εἶναι Ἑβραϊκῆς καταγωγῆς, ὅχι διότι εἶναι οἱ μόνον ἀξιοί, ἀλλὰ διότι γίνονται ἐπαλήθευσις τῆς παροιμίας Γιάννης κερνᾷ καὶ Γιάννης πίνει» εἰς ὅλους τοὺς κλάδους!)

Ὁ θρίαμβός μας διευκολύνθη προσέτι διὰ τοῦ γεγονότος, ὅτι εἰς τὰς σχέσεις μας μὲ τοὺς ἀνθρώπους, τῶν ὁποίων ἔχομεν ἀνάγκην, ἠδυνήθημεν πάντοτε νὰ θέσωμεν τὰς εὐαίσθητοτέρας χορδὰς τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος, τὸν ὑπολογισμόν, τὴν ἀπληστίαν, τὸ ἀκόρεστον τῶν ὕλικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου· ἐκάστη τῶν ἀνθρωπίνων τούτων ἀδυναμιῶν, λαμβανομένη χωρισμένως, εἶναι ἱκανὴ νὰ καταπνίξῃ τὸ πνεῦμα τῆς

«Τὸ Παλιὸ Ἡμερολόγιο»

«Συμβολὴ Ἀναγνωστῶν»

Εὐθ. Τριανταφύλλου Ἀξιωματ. Χωροφ. ἐ. ἀ.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

Τώρα, ὅμως, φαίνεται ὅτι βρέθηκε ὁ σωστός δρόμος ἀπὸ τὸν Γουάλτερ Ροτέ, ἰδρυτὴ καὶ Πρόεδρο τῆς Ἑταιρίας Παγκοσμίου Ἡμερολογίου, πού ἐδρεύει στὴν Οὐάσιγκτων. Τὸ παγκόσμιον ἡμερολόγιον τοῦ κ. Ροτέ, πού κατετέθη ἐπισήμως καὶ προστατεύεται ἀπὸ τὸν νόμον περὶ προστασίας τῆς πνευματικῆς ιδιοκτησίας, περιλαμβάνει 13 μῆνες, πού ὅλοι τους ἔχουν τὸν ἴδιο ἀριθμὸ ἡμερῶν καὶ εἶναι ἀποτέλεσμα μιᾶς δεκαετίας μελετῶν. Στὰ δέκα αὐτὰ χρόνια, ὁ Ροτέ ἐμελέτησε κατὰ θάθος τὰ πολὺπλοκα προβλήματα τῶν ἀνωτέρων μαθηματικῶν, τῆς θρησκείας, τῆς ἀστρονομίας καὶ τῆς κοσμολογίας καὶ ἀνεκάλυψε μίαν νέαν ἐπιστήμην, πού τῆς ἔδωσε τὸ ὄνομα «ἀλμαναλογία» ἀπὸ τὴν λέξι Ἀλμανάν, πού σημαίνει ἡμερολόγιο, γι' αὐτὸ καὶ ὁ ὅρος θὰ μπορούσε νὰ ἀποδοθῇ ἑλληνικὰ «ἡμερολογία».

Ὁ Ροτέ, λοιπόν, συνέλαβε — ὅπως καὶ τόσοι ἄλλοι πρὶν ἀπ' αὐτὸν — τὴν ιδέα ἐνὸς ἡμερολογίου 13 μηνῶν, πού εἶναι πολὺ πῶς λογικὸ ἀπὸ τὸ ἡμερολόγιο τῶν 12 μηνῶν πού ἔχουμε σήμερα. Πρὸ τοῦ ὅμως προχωρήσωμε στὴν ἀνάλυσιν τοῦ νέου ἡμερολογίου, θὰ πούμε τοῦτο μόνο, ὅτι κάθε μέρα τοῦ χρόνου θὰ πέφτῃ στὴν ἴδια μέρα τοῦ μηνὸς καὶ στὴν ἴδια μέρα τῆς ἐβδομάδος.

Μακρὰν ἀπὸ τοῦ νὰ μᾶς φέρῃ νέες δυσκολίες στὴ ζωὴ μας, τὸ Παγκόσμιον Ἡμερολόγιο τοῦ Ροτέ θὰ συνέβαλε στὸ νὰ ἐπιλυθῶν πολλὰ ἀπὸ τὰ καθημερινὰ μας προβλήματα. Κάθε μῆνας θὰ ἀρχίζει Δευτέρα καὶ θὰ τελεῖωνε Κυριακῇ, 28 ἡμέρες μετὰ, ἀκριβῶς στὸ τέλος τοῦ «γούρξ-ἐντ». Κάθε μέρα τῆς ἐβδομάδος θὰ ἔπεφτε κάθε μῆνα στίς ἴδιες τέσσαρες ἡμέρες, ἀφοῦ 4

ἐβδομάδες θὰ εἶχε ἀκριβῶς ὁ κάθε μῆνας. Π.χ. ἡ Παρασκευὴ θὰ ἔπεφτε πάντοτε στίς 5, στίς 12, στίς 19 καὶ στίς 26 τοῦ μηνός. Γιὰ τίς γυναῖκες οἱ 28 μέρες τῆς ἐγκυμοσύνης θὰ ἀντιστοιχοῦσαν, ὅπως συμπίπτει ἐκ φύσεως, στοὺς 10 μηνιαίους κύκλους τῶν 28 ἡμερῶν ὁ καθένας. Ὅσον ἀφορᾷ τὰ μικροδευτερόλεπτα, θὰ συστηματοποιούνηταν, συμπεριλαμβανόμενα σὲ μιὰ γιορταστικὴ ἡμέρα κάθε τέσσερα χρόνια, ἀνάμεσα στὰ δύο ἡμίσι ἀκριβῶς τοῦ χρόνου, πού καθένα τους θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ 182 ἡμέρες.

Οἱ περισσότεροι εἶναι σύμφωνοι μὲ τὸν Ροτέ, ὅτι αὐτὸ πού θὰ ὑποχρεωνόμαστε νὰ θυσιάσωμε γιὰ νὰ ἔχωμε τὸ δικαίωμα νὰ ἀπολαύσωμε τὰ ὠφελήματα πού προκύπτουν ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀπλούστευσιν, θὰ ἦταν ἐλάχιστο, θὰ ἦταν μία θυσία πολὺ σύντομης διαρκείας. Φέρ' εἰπεῖν, γιὰ νὰ καθορίσωμε τὴ νέα ἡμερομηνία τῶν γενεθλίων μας, θάπρεπε νὰ πάρωμε τὸν αὐξοῦντα ἀριθμὸ τῆς ἡμέρας πού κατέχει αὐτὴ μέσα στὸ χρόνο. Π.χ. ἂς υποθέσωμεν ὅτι τὰ γενεθλιά σας εἶναι στίς 9 Ὀκτωβρίου, ἡ ὁποία ἐφέτος εἶναι ἡ 283ῃ ἡμέρα τοῦ χρόνου. Στὸ Παγκόσμιον Ἡμερολόγιο, ἡ 283ῃ ἡμέρα θὰ ἀντιστοιχοῦσε στὴν τρίτη ἡμέρα τοῦ 11ου μηνός: 3 Ὀκτωβρίου. Φυσικὰ ἡ ἡλικία ἐνὸς ἀτόμου θάμενε πάντοτε ἡ ἴδια, ἀλλὰ ἡ ἐπέτειος τῶν γενεθλίων του θὰ ἐρίζονταν σὲ μιὰ μέρα τῆς ἐβδομάδος, πάντοτε τὴν ἴδια. Ἡ 4ῃ Ἰουλίου πού εἶναι ἡ 186ῃ ἡμέρα τοῦ χρόνου, θὰ γινόταν 18ῃ τοῦ Ἡλιακοῦ μηνός, ἔτσι ὀνομάζει τὸν 18ον μῆνα ὁ Ροτέ.

Ἡ καλύτερη στιγμή γιὰ τὸ πέρασμα στὸ νέο ἡμερολόγιο, θὰ ἦταν ἡ 1ῃ Ἰανουαρίου 1968, πού πέφτει Δευτέρα. Ὅλοι θάπρεπε νὰ προσαρμοσθοῦμε σὲ μιὰ μικρὴ ἢ μεγάλῃ ἀλλαγῇ, ἀλλὰ μήπως τὸ ἴδιο δὲν ἔγινε καὶ στὰ 1582 ὅταν γιὰ πολὺ λιγώτερους λόγους οἱ ἄνθρωποι πέρασαν ἀπὸ τὸ Ἰουλιανὸ στὸ Γρηγοριανὸ Ἡμερολόγιο; Στὸ κάτω-κάτω, τονίζει ὁ Ροτέ, ἡ φασαρία τῆς ἀλλαγῆς δὲν πρόκειται νὰ διαρκέσῃ πολὺ καὶ ἐπὶ πλέον ἀξίζει τὸν κόπο νὰ τὴν ὑποστῇ κανεὶς. (Ἐφημερίς «ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΗ» 11 Μαρτίου 1965).

Παραθέσαμεν, ἐκτὸς τοῦ «παλαιωθέντος» Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου, ὅπερ κρίνεται ἀπὸ Νεοημερολογίτας (πεπαιδευμένους καὶ μὴ) ὡς ἀναχρονιστικόν, ἀνακριβὲς καὶ ἀντεπιστημονικόν, ἕτερα τρία ἡμερολόγια, νεώτερα τοῦ Γρηγοριανοῦ, ἕκαστον τῶν ὁποίων κρίνεται ὑπὸ ὀρισμένων ἐφευρετῶν, ἐπιστημονικῶς

πρωτοδουλίας, θέτοῦσα τὴν θέλησιν τῶν ἀνθρώπων εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ ἀγοράζοντος τὴν δραστηριότητά των. Ἡ ἀφηρημένη ιδέα τῆς ἐλευθερίας παρέσχε τὴν δυνατότητα τοῦ νὰ κάμνῃ τις τὰ πλήθη νὰ πιστεύσωσιν ὅτι κυβερνήσεις δὲν εἶναι ἄλλο παρὰ διαχειριστὴς τοῦ ιδιοκτήτου τῆς χώρας, δηλαδὴ τοῦ Λαοῦ, καὶ ὅτι δύναται τις νὰ τὴν ἀλλάξῃ, ὅπως ἀλλάξῃ τὸ ὑποκάμισον του.

Ἦν ἀμετάθετον τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ Λαοῦ ἔθετε τοὺς εἰς τὴν διάθεσίν μας, ἐξηρτῶντο ἐκ τῆς ἐκλογῆς μας.

(Ἀκολουθεῖ)

τερον καὶ ἀκριδέστερον τῶν ἄλλων. Ἀφήνομεν τοὺς κατηγόρους μας νὰ ἔμβουν μέσα στοὺς ἀραπάδες καὶ νὰ διαλέξουν τόν... ἀσπρότερον!...

Διατί, ὅμως, ἀπορρίπτεται τὸ ὑπὸ ὀρθοδόξων καὶ ἁγίων ἀνδρῶν ἐκλελεγμένον Ἰουλιανὸν διὰ τοῦ ὁποῖου εἰρήνην ἐβασίλευσεν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπὶ 1600 ἔτη καὶ ἐπαινοῦνται ἡμερολόγια ἐφευρεθέντα ὑπὸ ἀντιχρίστων αἰρέτικῶν ἀσπόνδων ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως, μασόνων, προτεσταντῶν, Ἑβραίων καὶ ἄλλων; Διότι ὁ Χριστὸς εἶναι τὸ σημεῖον τὸ ἀντιλεγόμενον καὶ ἡ πέτρα τοῦ σκανδάλου, ἐφ' οὗ θὰ συντριβῶσιν αἱ κεφαλὰὶ ὑπεναντίων. Ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ εἶναι λίαν δύσπεπτος εἰς πολλοὺς.

Διὰ τὴν ἀπερρίφθη τὸ Γρηγοριανόν, ὡς ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΝ ΣΚΑΝΔΑΛΟΝ, καὶ οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐπικριτῶν μνημονεύει τῶν ἀπορριπτικῶν συνοδικῶν ἀποφάσεων; Οἱ ἀπορρίψαντες Πατέρες δὲν ἦσαν Παλαιοημερολογίται; Ἀλλὰ τί λέγω; Καὶ οἱ διώχται ἡμῶν, δὲν ἦσαν μεθ' ἡμῶν; Δὲν ἦσαν Παλαιοημερολογίται; Μεθ' ἡμῶν ἦσαν καὶ ἀφ' ἡμῶν ἐξήλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν. Καὶ ὁ Ἰούδας Μαθητὴς καὶ Ἀπόστολος μετὰ τῶν ἄλλων ἦτο, ἀλλ' ἀφ' οὗτου εἰσῆλθεν ὁ Σατανᾶς εἰς τὴν καρδίαν τοῦ ἐγένετο προδότης, Θεοκτόνος. Καὶ τὸ τέλος τοῦ τὸ εἶδομεν. Σχοινί! χωρὶς σαποῦν! Μήπως τὸ τέλος τῶν μετέπειτα προδοτῶν τῆς Πίστεως ποῖον ἦτο; Τοῦ Ἀρείου ἐξεχύθησαν τὰ ἐντόσθια κάτωθεν, ἐκ τοῦ κυφίου πόρου, ἐντὸς τοῦ ἀφορευτηρίου! Κάτι παρόμοιον τέλος ἔσχε καὶ ὁ ἀρχιστασιαστὴς (Ἀρχιεπίσκοπος ἐλέω ἐπαναστάσεως ΓΟΝΑΤΑ—ΠΛΑΣΤΗΡΑ γενόμενος) Χρυσόστομος Παπαδόπουλος, ἐπιφυλασσομένης ἐτέρας τιμωρίας διὰν στηθῇ τὸ Κριτήριον ἐκεῖνο. Ἐκτὸς ἐάν Κριτὴς ἔσται ἕτερος Θεός, νεοημερολογίτης, διότι Ἐκεῖνος εἶναι «παλαιὸς τῶν ἡμερῶν» παλαιοημερολογίτης!...

Παγκόσμια σκάνδαλα, λοιπόν, τὰ ΝΕΑ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ, ἀποσκοποῦντα εἰς διχασμούς, μάχας, ἀδελφοκτόνους πολέμους, ἀμοιβαίας καταφρονήσεις μεταξὺ ὁμοδόξων, συγγενῶν καὶ φίλων. Καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες αὐτὰ τὰ σκάνδαλα τί εἶναι; Σκανδαλοποιοὶ ἢ εἰρηνοποιοί;

Ἴδού τί συμβαίνει σήμερον, μετὰ τὰ νέα ἡμερολόγια καὶ εἰς αὐτὸ τὸ ΛΓΙΟΝ ΟΡΟΣ, τὴν κοιλίαν τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἀναστάσεις, διότι ἐκ τῶν ἐνδον εὐρέθησαν ὁπαδοὶ τοῦ Βέκκου. Εἰσῆλθεν ἐκεῖ ἐντεταλμένος ἐπίσκοπος, Νεοημερολογίτης, γενόμενος δεκτὸς — δυστυχῶς — διὰ τὴν ἀνάψην πυρκαϊᾶν μεταξὺ τῶν ἡσυχαστῶν. Εἶναι οἱ ἔσχατοι Καιροὶ τῶν δοκιμασιῶν καὶ μακάριαι οἱ ὑπομένοντες πειρασμούς καὶ θλίψεις, οὗαι δὲ εἰς τοὺς ἐκβάλλοντας τὸ ὄνομα καὶ τὰς ἐντολὰς τῶν Θεοφόρων Πατέρων ὡς πονηράς. Δυστυχῶς τὸ νεοημερολογιτικὸν μικρόδιον εἰσεχώρησε καὶ ἐν-

τὸς τοῦ Περιβολίου τῆς Θεοτόκου, κρίμασιν οἷς οἶδε Κύριος. Ἀλλ' «ὅπου μερισμὸς ἐστὶ καὶ ὀργή, ἐκεῖ Θεὸς οὐ κατοικεῖ» (Ἰγνάτιος ὁ Θεοφόρος).

Διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν πιστῶν ἐγένετο, διὰ τοῦ κατηραμένου παπικοῦ ἡμερολογίου, τὸ ἐκκλησιαστικὸν σχίσμα, τῷ 1924. Οἱ ρασοφόροι ἡδιαφόρησαν διὰ τὰ ὅσα δεινὰ ἐπηκολούθησαν καὶ μᾶλλον ἡγαλιώντο καὶ ἐμυκτίριζον, οἱ ταλαίπωροι, τοὺς δαινοπαθοῦντας χριστιανούς. Τοὺς Πατέρας ἡμῶν ἐγραψαν εἰς τὰς ἐμβάδας τοῦ Πάπα. Καὶ αὐτὸς ὁ Ἀνδρόνικος ὁ Αὐτοκράτωρ ὁ Πρεσβύτερος, ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ νέου ἡμερολογίου τοῦ Πάπα «σεισιγμένον ἀφήκε τὸ πρᾶγμα, ἵνα μὴ μερισμὸν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐπάγῃ».

«Δεῖ πάντως καὶ αἰρέσεις εἶναι ἐν ἡμῖν, ἵνα φανεροὶ γένωνται οἱ δόκιμοι. Αἰρέσεις ἐνταῦθα εὐ ταύτας λέγει τὰς τῶν δογμάτων, ἀλλὰ τὰς τῶν σχισμάτων» (Ἰωάννης Χρυσόστομος).

Ἔνεκα τοῦ ἡμερολογίου ἐσχισμένοι εἶναι καὶ οἱ νεοημερολογίται ἀπὸ τῆς Ἐκκλησίας, καθὼς αὐτὸς ὁ σχίσας τὴν Ἐκκλησίαν Χρυσ. Παπαδόπουλος τῷ 1923 ὁμολόγησε καὶ ὑπέγραψε μόνος τὴν καταδίκην του (ΣΚΡΙΠΤΑ ΜΑΝΕΝΤ) «Πλήθος χωρὶς ἀποδείξεων αὐθεντοῦν, φοδῆσαι μὲν ἱκανόν, πείσαι δὲ οὐδαμῶς».

(Ἀκολουθεῖ)

Ἡ ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ,
ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΙΤΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.
Πρόεδρος
Ἀρχιεπίσκοπος ΑΥΞΕΝΤΙΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς
Διευθυντὴς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καὶ Εὐδοίας
Πάσις
Καίτηγος 32 — Ἀθῆναι 147
Προϊστάμενος Τυπογραφείου
Γεώργιος Σερμπίνης
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθῆναι
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δραχμᾶς 20 —
» Ἐτησίᾳ » 40 —
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμηνος δολλάρια 3
» Ἐτησίᾳ » 6
Τιμὴ Φύλλου δραχ. 3

ΑΥΤΟΨΙΑ,,

Ἡ εἰδησις τοῦ δημοσιεύματος εἰς τὸ φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Βραδυνή» τὴν 4) 6) 1973 ἔχει ὡς ἑξῆς: «Αὐτοψία σὲ λείψανο Ἀγίου γιὰ νὰ διαπιστωθῇ ἡ ταυτότης του! Στὴν Μονὴ Ἀποστόλου Ἀνδρέα Κεφαλληνίας. Οἱ ἐπιστημονικὲς γνώσεις ἑνὸς ἱατροῦ βοηθήσαν στὴν ἀναγνώρισιν λειψάνου τοῦ Ἀποστόλου Ἀνδρέα, τὸ ὁποῖον φυλάσσεται στὴν Μονὴ τῆς Κεφαλληνίας πού φέρει τὸ ὄνομά του. Εἶναι ἡ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία πού πραγματοποιεῖται αὐτοψία ἐπὶ ἁγίου Λειψάνου! Ἡ αὐτοψία αὕτη, τὴν ὁποίαν πραγματοποίησε ὁ ἱατρός κ. ΓΕΡ. ΠΕΝΤΟΓΑΛΟΣ ἐγινε στίς 14 Ἰανουαρίου 1973 παρόντος τοῦ Μητροπολίτου Κεφαλληνίας κ. Προκίπου, Μοναχῶν τῆς Μονῆς καὶ ἄλλων ἀρμοδίων προσώπων. Συμφώνως μὲ τὴν πραγματοποιηθεῖσαν αὐτοψίαν ἡ ἔκθεσις τοῦ ἱατροῦ ἀναφέρει ἀκριβῶς. Τὸ ἅγιον Λείψانون εἶναι ὁ δεξιὸς ποῦς, ὅστις ἔχει ἀπεξηρθρωθῇ μετὰ διατομὴν τῶν μαλακῶν μορίων κατὰ τὴν κυημαστραγαλικὴν διάρθρωσιν. Ὁ ἄκρος ποῦς ἐμφανίζεται μὲ ἐλλείποντα τὰ ὀστέα τοῦ πέμπτου δακτύλου καὶ ἅπαντα τὰ μετὰ τὰ μετατάρσια ὀστέα πάντων τῶν δακτύλων. Μεταξὺ τῆς βάσεως πρώτου καὶ δευτέρου μεταταρσίου καὶ κατὰ τὰ ἀπεξηραμένα στοιχεῖα τῶν τεγόντων καὶ τοῦ δέρματος εἰκὼν διόδου εὐμεγέθους αἰχμηροῦ ἀντικειμένου (πιθανώτατα ἥλου). Ὑπολείμματα δέρματος καὶ ἐτέρων μαλακῶν μορίων ἀποξηραθέντων σημειοῦνται κατὰ τὴν περιοχὴν πτέρνης καὶ τοῦ ταρσοῦ. Ἡ ἀποκάλυψις τῆς αὐτοψίας ὀφείλεται στὸν πρωτοπρεσβύτερο κ. Γκέλη Γενικὸ Ἀρχιερατικὸ Ἐπίτροπο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς».

Ποία ἀνθρωπινὴ διάνοια ἦτο ποτὲ δυνατόν νὰ διανοηθῇ ὅτι θὰ ἤρχετο καιρὸς καθ' ὃν θὰ ἐπραγματοποιεῖτο «ΑΥΤΟΨΙΑ» καὶ μάλιστα ἐπὶ τινος Λειψάνου Ἀγίου. Τί νὰ πράξωμεν; Νὰ μείνωμεν ἀπαθεῖς ἐπὶ τοιοῦτου ἀνοσιουργήματος ἀσεβείας καὶ ἀπιστίας; Ἡ νὰ θρηνησωμεν διὰ τὸν ἐκπεσόν ὠρισμένων ἀπίστων ἐπιστημόνων τῆς σήμερον; Βεβαίως, πρέπει νὰ ὁμολογήσωμεν ὅτι εἶναι ἐντελὴς ἀκατανόητος εἰς ἅπαντας τοὺς «ΠΙΣΤΟΥΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥΣ», ἡ ἀνίερως αὕτη πράξις τοῦ ἐν λόγῳ ἱατροῦ! Ποῖον τὸ κίνητρον αὐτῆς τῆς «ΑΥΤΟΨΙΑΣ»; Ἡ μᾶλλον, διὰ νὰ εἰμεθα σαφέστεροι, ποῖον τὸ γόημα; Μήπως ὑπῆρχεν ἔστω καὶ ἡ ἐλαχίστη ἀμφιβολία μετὰ τῶν πιστῶν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἔπρεπεν ἀπαραιτήτως ὁ ἱατρός οὗτος νὰ προδῇ εἰς ἐπίδειξιν τῶν ἐπιστημονικῶν ἱατρικῶν του γνώσεων ἵνα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γίνῃ πιστευτός. Ὁχι! Διότι ἅπαντες οἱ «ΠΙΣΤΟΙ», μὲ πίστιν θερμὴν καὶ ἀκράδαντον ἔχει μόνον δὲν ἀμφιταλαντεύονται, ἀλλὰ ἀντιθέτως, λόγῳ τῆς ἀκλονήτου πίστεώς των, τοὺς δίδεται ἡ ἀφορμὴ νὰ αἰσθάνωνται πλήρως τὴν «ΠΕΡΙ-

ΦΡΟΝΗΣΙΝ» διὰ τοιαύτας «ΙΑΤΡΙΚΑΣ ΜΩΡΙΑΣ»!

Ἐπομένως, ποῖοι οἱ λόγοι, οἵτινες ὤθησαν αὐτὸν καὶ ἔφερον τὰ δῆματα αὐτοῦ εἰς τὴν ἀνωτέρω ἀναφερομένην Ἱερὰν Μονὴν καὶ ἐνώπιον τῆς ἐπιχρυσωμένης καὶ κρυσταλλίνης λειψανοθήκης εἰς ἣν φυλάσσεται τὸ δεξιὸν πέλμα τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου; Ἀσφαλῶς θέβαια, ἔχει λόγοι (ΕΥΣΕΒΕΙΑΣ) οἵτινες καὶ ἀποκλείονται, ἐφ' ὅσον οὗτος ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον ἐπεσκέφθη τὴν Ἱερὰν Μονὴν μὲ μοναδικὸν σκοπὸν τὴν πραγματοποίησιν ΤΗΣ ΑΥΤΟΨΙΑΣ! Τότε λοιπὸν ποῖοι οἱ λόγοι; Λόγοι περιεργείας ἢ ἀσεβείας; Ἡ ἀπάντησις ἀνευ δυσκολίας δίδεται μόνῃ της! Λόγοι ἀθείας πρὸς διάδοσιν καὶ ἐξάπλωσιν ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ, ὅτι εἶναι δυνατόν νὰ μὴ εἶναι τὸ δεξιὸν πέλμα τοῦ Πρωτοκλήτου Ἀποστόλου Ἀγίου Ἀνδρέου, ἀλλὰ ὁποιοδήποτε τοιοῦτον κοινὸν τινὸς θνητοῦ, «ΑΠΟΤΕΩΝΟΣ ἢ ΚΑΚΟΠΟΙΟΥ», τὸ ὁποῖον ἐτέθη εἰς τὴν Λειψανοθήκην τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ἥτις τιμᾶται εἰς τὴν μνήμην τοῦ Ἀγίου διὰ προσκύνημα (πρὸς ἐκμετάλλευσιν δῆθεν τῶν ἀφελῶν καὶ θρηνησκολήπτων πιστῶν) ὡς δυστυχῶς συχνάκις λέγεται παρὰ τῶν ἀπίστων! Διότι ἀλλοίμονον! Καὶ αὐτὸ τὸ ἠκούσαμεν πρό τινων ἐτῶν!! Ὅτι Καθηγητὴς τῆς Ἱατρικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, κατὰ τὴν ὥραν τῆς διδασκαλίας πρὸς τοὺς φοιτητάς, διὰ ποικίλων παραστατικῶν ἐπιχειρημάτων ΑΘΕΙΑΣ, ἀνέφερον εἰς αὐτοὺς τὸν ἐξωφρενικὸν φανταστικὸν ΜΥΘΟΝ, ὅτι πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἐκ τοῦ Πανεπιστημιακοῦ ἀνατομικοῦ Ἀθηνῶν ἐκλάπη μία κεφαλὴ φονευθέντος Βουλγάρου κατασκόπου, ἥτις ἐπωλήθη εἰς ὠρισμένους ἀγύρτας ἐτάφη κρυφίως ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἐν καιρῷ τὴν ἐνεφάνισαν ὡς τὴν κἀρα ἁγίου τινὸς πρὸς ἐκμετάλλευσιν!! Δηλαδή διὰ τοῦ τρόπου αὐτοῦ τῆς ΣΑΤΑΝΙΚΗΣ ΠΕΙΘΟΥΣ καὶ ΜΕΘΟΔΟΥ (τῶν Μασωνικῶν καὶ Αἰρετικῶν Δυνάμεων τοῦ Σκότους), ὁ Πανεπιστημιακὸς Καθηγητὴς ἐφρόντιζε νὰ μεταδώσῃ εἰς τὰς ψυχὰς τῶν φοιτητῶν καὶ ἐπιστημόνων τῆς αὔριον, ΤΟ ΔΗΑΝΤΗΡΙΟΝ ΤΗΣ ΑΠΙΣΤΙΑΣ διὰ τὴν μὴ ἀναγνώρισιν καὶ τὸν προερχόμενον ἐξ αὐτῆς δισταγμὸν διὰ τὴν προσκύνησιν τῶν Ἀγίων Λειψάνων. Ἴδου λοιπὸν καὶ τὸ ἀποτέλεσμα μὲ τὸ ἀξιοθρήνητον κατάντημα! Οὕτω δυνάμεθα νὰ ἐξηγήσωμεν καὶ τὴν ἐκ μέρους τοῦ ἱατροῦ κ. ΓΕΡ. ΠΕΝΤΟΓΑΛΟΥ ἀσεβοστάτην πρᾶξιν τῆς ΑΥΤΟΨΙΑΣ ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Λειψάνου τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Ἀνδρέου! (Μία κα θαρῶς φανερά ἐνδειξις τῶν σημείων τῶν ἐσχάτων καιρῶν)! Πρωτοφανὲς γεγονός, καὶ πρωτάκουστον εἰς τὰ χρονικά τῆς ἱστορίας, εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴ ἀφήσῃ βαθεῖα τὰ ἵχνη τῶν τραυμάτων εἰς τὰς ψυχὰς τῶν πιστῶν ὁρθοδόξων χριστιανῶν ἐκ μέρους τοῦ διε- νεργήσαντος τὴν «ΑΥΤΟΨΙΑΝ» ἀπίστου ἱατροῦ!

Ἐκεῖνο ὅμως, τὸ ὁποῖον ἐπροξένησεν εἰς ἡμᾶς με-
γίστην κατάπληξιν, εἶναι ΔΙΑΤΙ ὁ Μητροπολίτης
Κεφαλληνίας κ. Προκόπιος ἠνέχθη τοιαύτην ἀσεβε-
στάτην πρᾶξιν; Νομίζομεν ὅτι ὡς ἐπίσκοπος τῆς κρα-
τούσης Ἐκκλησίας μὲ ἀπόλυτον δικαίωμα ἠδύνατο
ἔχει μόνον νὰ ἐμποδίσῃ, ἀλλὰ καὶ πρὸ τῆς τυχόν ἐπι-
μονῆς τοῦ ἀσεβεστάτου ἱατροῦ, νὰ ἐπιδιώξῃ τὴν ἐκδί-
ωξιν αὐτοῦ ἐκ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς. Καὶ ἔαν τέλος πάν-
των ὁ ἐν λόγῳ Μητροπολίτης κακῶς ὑπεχώρησε καὶ
τὸν ἐπέτρεψε, τυγχάνει ἄξιον ἀπορίας ΔΙΑΤΙ οἱ
Μοναχοὶ δὲν ἀντέδρασαν; ΔΙΑΤΙ ὑπεχώρησαν ὑπο-
κύπτοντες πρὸ τῶν ΣΑΤΑΝΙΚΩΝ ΙΑΤΡΙΚΩΝ Α-
ΞΙΩΣΕΩΝ; Εἶναι τόσα πολλὰ τὰ «ΔΙΑΤΙ» τῆς μὴ
ἀντιδράσεως καὶ νῦν ὑποχωρήσεως, τόσον ἐκ μέρους
τοῦ Ἐπισκόπου, ὅσον καὶ ἐκ μέρους τῶν Μοναχῶν
τῆς Ἱερᾶς ταύτης Μονῆς, ἀλλὰ παρ' ὅλα αὐτὰ, δὲν
εἶναι δύσκολον εἰς ἡμᾶς τοὺς Γ.Ο.Χ. νὰ δώσωμεν
ΔΥΣΤΥΧΩΣ δι' αὐτοὺς, τὴν ὀφειλομένην ἐξήγησιν
ὅτι: Τὸ μεγαλύτερον «ΔΙΑΤΙ» ἔχει τὴν προέλευσιν
τοῦ ἀπὸ τῆς ἀλλαγῆς τοῦ ἡμερολογίου ἀπὸ τοῦ ἔτους
1924 μὲ τὰ ΠΛΕΙΣΤΑ ΕΠΑΚΟΛΟΥΘΑ τῶν μετέ-
πειτα μέχρι σήμερον ΔΟΔΙΩΝ ὑποχωρήσεων μὲ μο-
ναδικὸν σκοπὸν τὴν ἐξαφάνισιν τῆς Ἀγιωτάτης Ὁρ-
θοδόξου ἡμῶν πίστεως!!!

Οὐδόλως γνωρίζομεν προσωπικῶς τὸν ἱατρὸν κ.
ΓΕΡ. ΠΕΝΤΟΓΑΛΟΝ, εἶνα γνωστοποιήσῃ εἰς ἡμᾶς
προφορικῶς, ὅχι τὰ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ τῆς ΕΚΘΕ-
ΣΕΩΣ τῆς ΠΡΑΓΜΑΤΟΓΝΩΜΟΣΥΝΗΣ αὐτοῦ ἐκ
τῆς «ΑΥΤΟΨΙΑΣ», διότι στερεοτύπως ἐδημοσιεύθη-
σαν εἰς τὸ φύλλον τῆς ἐφημερίδος «Βραδυνή» τὴν
4) 6) 1973 καὶ μάλιστα τόσον αἰφνυδίασεν ἡμᾶς ἡ δυ-
σάρεστος καὶ ἐκπληκτικὴ αὕτη «ΕΙΔΗΣΙΣ», ὥστε
ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ τὴν παρομοιάσωμεν μὲ
«πίπτοντα κεραυνὸν εἰς αἰθρίαζοντα οὐρανόν», ἀλλὰ
νὰ μᾶς εἴπῃ ΤΑ ΣΥΝΑΙΣΘΗΜΑΤΑ, ἅτινα συνετε-
λέσθησαν ἐντὸς τῆς ψυχῆς αὐτοῦ, κατόπιν τῆς γενο-
μένης ὑπ' αὐτοῦ «ΑΥΤΟΨΙΑΣ»! Ἐλεγχος συνειδή-
σεως; Μεταμέλεια; Θερμὰ δάκρυα μετανοίας διὰ τὴν
ἀπιστίαν; Εἶναι ὅμως ἀπαραίτητον καὶ πρέπει εἰς τὸ
σημεῖον αὐτὸ νὰ ἐπενθυμίσωμεν εἰς αὐτόν, τὴν ἀπι-
στίαν τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ μετὰ τὴν Ἀνάστασιν τοῦ
Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅστις φηλαφῶν διὰ τῶν
δακτύλων του τὰς Ἀγίας Του χεῖρας καὶ τὴν Ἀγί-
αν Του πλευράν, ἐδόκησε ἐκ βάθους ψυχῆς καὶ καρ-
δίας: «Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεός μου» (Ἰω. Κ' 28).
Καὶ ἐνῷ μὲν ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς μετὰ φόβου ὡμο-
λόγησεν, ὁ Κύριος ὅμως τοὺς μὴ ἰδόντας καὶ πιστεύ-
σαντας ἐμακάρισεν εἰπών: «Μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες
καὶ πιστεύσαντες» (Ἰω. Κ' 29).

Ἐὰν συμβαίνει λοιπὸν εἰς τὴν προκειμένην περι-
πτώσιν, δηλαδὴ ἔστω καὶ ἄργα νὰ ἐπίστευσεν καὶ νὰ
μεταμελήθῃ ἄνευ δόλου, ὁ ἱατρὸς κ. ΓΕΡ. ΠΕΝΤΟ-
ΓΑΛΟΣ (καὶ τὸ εὐχόμεθα ὀλοφύχως) τότε θὰ ἱκα-
νοποιηθῶμεν πλήρως ψυχικῶς, ὅταν θὰ ἴδωμεν καὶ
πάλιν διὰ τοῦ «Τύπου» δημοσιευομένην ὅχι «ἐκθεσιν
πραγματογνωμοσύνης», ἀλλὰ τὴν ΟΜΟΛΟΓΙΑΝ τοῦ
ἐν λόγῳ ἱατροῦ, διακηρύττοντος θερμῶς ΔΗΜΟΣΙΩΣ

καὶ ΕΠΙΣΗΜΩΣ τὴν ἀναγνώρισιν ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΧΑ-
ΡΙΤΟΣ ἐπὶ τοῦ Ἀγίου Λειψάνου ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐ-
πραγματοποίησε τὴν «ΑΥΤΟΨΙΑΝ»!!!

Καὶ ἔαν μὲν ὡς πρὸς αὐτὸ ἀδιαφορήσῃ οὗτος, πο-
λὺ φοβοῦμεθα ὅτι «ΤΟ ΚΑΚΟΝ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑ» αὐ-
τοῦ, ἴσως γίνῃ ἀφορμὴ πρὸς μίμησιν δι' «ΑΥΤΟΨΙ-
ΑΝ» καὶ ἐπὶ ἐτέρων Ἀγίων Λειψάνων, παρ' ἄλλων
ὁμοίων ἀσεβῶν καὶ ἀπίστων συναδέλφων του!!!

ΑΝΔΡΟΜΑΧΗ ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ 191
ΑΧΑΡΝΑΙ — ΑΤΤΙΚΗΣ

Μὴ χειρότερα

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ὅλοι οἱ αἵρετικοὶ καὶ ὅλοι οἱ ἁ-
πατεῶνες διὰ μέσου τῶν αἰώνων, ἐκκλησιαστικοὶ ἢ
πολιτικοὶ, μετεχειρίσθησαν ὡς δόλωμα τὴν Φιλαν-
θρωπίαν. Ἀφοῦ ἐπέταξαν ὅλας τὰς ἄλλας παραβο-
λὰς τοῦ Εὐαγγελίου, ἐκράτησαν τὴν παραβολὴν τοῦ
Καλοῦ Σαμαρείτου ὡς παγίδα διὰ νὰ ἐπιτύχουν τὴν
κοσμικὴν των Προβολήν. Πρῶτοι οἱ Φαρισαῖοι ἐνέη-
γουν τὴν Φιλανθρωπίαν πρὸς τὸ θεαθῆναι. Ἀργότερα
οἱ συνεχιστὰι τοῦ ἔργου τῶν Φαρισαίων τὰ Τάγματα
τῶν ΔΥΤΙΚΩΝ Σταυροφόρων, οἱ ΤΑΜΠΑΙΕΡΟΙ
(N A T A I), πλὴν τῶν λεηλασιῶν, ἀπέσπα-
σαν μεγάλα πλοῦτη, ἀπὸ τοὺς πλουσίους εὐγενεῖς τῆς
ἐποχῆς των καὶ ἀπὸ βασιλεῖς, τίτλους βασιλικούς καὶ
τιμάρια, μὲ πρόσχημα τὴν φιλανθρωπίαν καὶ τὴν ἱ-
δρυσιν μονῶν καὶ Ναῶν, ἐκμεταλλευόμενοι τὴν Πί-
στιν τῶν Χριστιανῶν τοῦ Μεσαίωνος.

Ἀφοῦ τοιοιτοτρόπως ἐδραιώθησαν καὶ ἐξησφάλι-
σαν τὴν ἀποφυγὴν φορολογίας, ἱδρυσαν τὰ ΦΙΛΑΝ-
ΘΡΩΠΙΚΑ ΤΩΝ ΙΔΥΜΑΤΑ. Ἐντὸς τῶν Ἰδρυμά-
των αὐτῶν, ὅμως, δὲν ἐδιδάσκετο ἡ Χριστιανικὴ δι-
δασκαλία καὶ Πίστις, ἀλλὰ Δοξασίαι εἰδωλολατρι-
καί, διδασχὴ τοῦ Ἀριστοτέλους καὶ τοῦ Πυθαγόρου,
διάφοροι Καθβαλιστικαὶ ἀπόψεις καὶ ἀρχαί, καθὼς
καὶ Ἀπόκρυφοι Ἐπιστήμαι Μαγείας, Ἀλχημείας καὶ
Πνευματισμός.

Ὁ κ. Σ. Ζωδιάτης γνωρίζων λοιπὸν τὸ ἀλλάνθα-
στον τῆς συνταγῆς τῆς φιλανθρωπίας, δὲν ἤθελε νὰ
ἀποτελέσῃ ἐξαίρεσιν εἰς τοὺς ἀπ' αἰῶνος αἵρετικούς
καὶ ἀκολούθησε τὴν ἰδίαν ὁδόν.

Ἡ αἵρεσίς του, ὁ Προτεσταντισμός, δὲν εἶναι τί-
ποτε ἄλλο, εἰμὴ ἐβραϊσμός μὲ Χριστιανικὴν μάσκαν.

Τὸ ζήτημα ὅμως δὲν εἶναι ὅτι ὁ κ. Σ. Ζωδιάτης
ΠΡΑΚΤΟΡΕΥΕΙ ΜΟΝΟΝ ΤΟΝ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙ-
ΣΜΟΝ. ΠΡΑΚΤΟΡΕΥΕΙ ἐπισήμως καὶ ΤΗΝ ΜΑ-
ΣΩΝΙΑΝ.

Διὰ τῶν ἐντύπων των οἱ Μασῶνοι ζητοῦν νὰ ἀλ-
ληλογραφήσουν ἀπ' εὐθείας ἢ διὰ μέσου τῆς «Βοη-
θείας», ἣν παρέχουν εἰς τοὺς ἀφελεῖς.

Ὅμως διὰ τὸν λόγον ὅτι ὁ Σ. Ζωδιάτης τυγχά-

ναι Κύπριος τὴν καταγωγὴν, διαπιστοῦμεν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου διακρίνεται φιλικῶς πρὸς τὴν αἵρεσιν τοῦ Προτεσταντισμοῦ. Εἰς τὴν Λεμεσὸν Κύπρου, ἡ Ἱερὰ Μητρόπολις Λεμεσοῦ ΕΠΩΛΗΣΕ εἰς τοὺς ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΑΣ ΓΕΔΕΩΝΙΤΑΣ, οἰκόπεδα τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως. Ἐκεῖ οἱ ΓΕΔΕΩΝΙΤΑΙ ἔκτισαν μεγάλον ξενοδοχεῖον εἰς τὴν παραλίαν τῆς Λεμεσοῦ, ὑπὸ τὸ ὄνομα «KONTINENTAA».

Εἰς ὅλα τὰ δωμάτια τοῦ «KONTINENTAA» ἐπάνω εἰς τὰ τραπεζῶνια εὐρίσκεται ἡ Βίβλος τῶν ΓΕΔΕΩΝΙΤΩΝ, ΕΙΔΙΚΩΣ τυπωθεῖσα ἐν Λονδίῳ διὰ τὸ «KONTINENTAA». Καὶ μὴ χειρότερα.

Μία Ιστορικὴ ἀναδρομὴ

Οἱ Πάπαι

καὶ τὸ "ἀλάθητον,"

Εἰς τὸ φύλλον τῆς «Ἑστίας» τῆς 6ης τρέχοντος, ἐδημοσιεύθη εἰδήσεις, ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ Βατικανὸν ἐμμένει εἰς τὸ «ἀλάθητον» τοῦ Πάπα». Εἰς αὐτὴν γίνεταί λόγος διὰ μίαν δήλωσιν τοῦ Ἱεροῦ Συνεδρίου τοῦ Βατικανοῦ, τὴν ὁποίαν ἐνέκρινε καὶ ὁ Πάπας Παῦλος Στ'.

Τὸ δημοσίευμα αὐτὸ θὰ ἀντιπαρηρχόμην ἄνευ προσοχῆς, ἀλλ' ἐπειδὴ ὑπῆρχεν ἡ ἐπιζητήσις, ὅτι τὸ Ἱερὸν Συνεδρίον εἶναι ἡ συνέχεια τῆς «Ἱερᾶς Ἐξετάσεως», μὲ ἔκαμε νὰ ἀνατριχιάσω, κυριολεκτικῶς διότι, πρὸ ὀλίγου χρόνου, περιέτρεξα τὸ βιβλίον «Τὰ ἀπόκρυφα τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως», ἰδίως δὲ τὴν ἀφήγησιν τοῦ Πολωνοῦ συνταγματάρχου Λουμαούνσκυ, τοῦ ἐπιφορτισθέντος ὑπὸ τοῦ στρατάρχου Σούλτ νὰ καταστρέψῃ τὴν Ἱερὰν Ἐξέτασιν τῆς Μαδρίτης. Καὶ αἱ λέξεις «Ἱερὰ Ἐξέτασις» δὲν ἔπρεπε νὰ ἐπαναλεχθῶν εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ὅπαντα, διότι ἐνθυμίζουσι τὰ πλέον τρομερὰ καὶ ἀνηκουστά ἐγκλήματα ἅτινα διέπραξεν ἡ κακόφημος αὐτὴ ὑπηρεσία τοῦ Βατικανοῦ, ἐν ὀνόματι, δῆθεν, τοῦ πρᾶου, τοῦ ταπεινοῦ, τοῦ ἀγαθοῦ καὶ φιλανθρωποῦ Χριστοῦ, ὅστις προσέφερεν ἐαυτὸν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ Κόσμου!

Ἀλλὰ, διὰ πῶσον ἀλάθητον, ἐγνωμάτευσεν ἡ ἀνωτέρω ὑπηρεσία, ἐγκρίσει μάλιστα καὶ τοῦ Πάπα; Βεβαίως, διὰ τὸ «ἀλάθητον» τῶν ἐκάστοτε Παπῶν! Ἀλλ' οἱ Πάπαι εἶναι ἀλάθητοι;

Ἀλάθητος ἦτο ὁ Πάπας Ὀνώριος (625-630), ὅστις ἀνεθεματίσθη ὑπὸ τῆς Στ' Οἰκουμενικῆς Συνόδου (Κανὼν Α'), ὡς αἰρετικός; Ἀλάθητος ἦτο ὁ Πάπας Σέργιος δ' Γ' (904-911), ὅστις ὑπὸ τοῦ Λατίνου ἐπισκόπου Ντούκεσνε ἐχαρκτηρίσθη ὡς «ἐπιχαιρέκακος, θηριώδης καὶ πονηρός»; Καὶ μάλιστα, ὅτι ἐτέλει εἰς ἀθεμίτους σχέσεις μετὰ τῆς Μαγιορίας,

γυναικὸς κατὰ 40 ἔτη νεωτέρας τοῦ Σεργίου καὶ θυγατρὸς τῆς Θεοδώρας, ἐκ τῆς ὁποίας ἀπέκνησεν υἱόν, ὅστις βραδύτερον ἐγένετο Πάπας ὡς Ἰωάννης δ' ΙΑ'; Ἀλάθητος ἦτο ὁ Ἰωάννης δ' Ι' (915-928), ἡ προαγωγή τοῦ ὁποίου εἰς τὴν θέσιν τοῦ Πάπα ὠφείλετο εἰς τὴν Θεοδώραν, χάρις εἰς τὰς μετ' αὐτῆς ἀθεμίτους σχέσεις του;

Ἀλάθητος ἦτο ὁ Ἰωάννης ΙΒ' (956-964), ὁστις ἐστέφθη Πάπας εἰς ἡλικίαν 17 ἐτῶν, πολὺ ὀλίγον δὲ ἐμερίμνησε περὶ τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀκολουθιῶν διερχόμενος τὰς ἡμέρας καὶ τὰς νύκτας εἰς συναναστροφὰς μετὰ γυναικῶν καὶ νέων, καὶ εἰς ἀπολαύσεις παννυχίδων καὶ κυνηγιῶν. Ἐπὶ τῆς Ἀρχῆς του, τὸ Λατερανὸν κατέστη καταφύγιον προσώπων ἐπιληψίμων, ἐνάρετος δὲ γυνὴ δὲν ἠδύνατο νὰ διαμεῖνῃ ἀσφαλῶς ἐν Ρώμῃ ἐπειδὴ, ὅμως ἡ Ἀγία Ἐδρα εἶχε τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν δὲν ἠδύνατο νὰ ἐκθρονισθῇ.

Ἀλάθητος ἦτο ὁ Πάπας Ἰωάννης ΙΘ' (1024-1033); Οὗτος ἐπέτυχε, κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν, νὰ γίνῃ ἐπαρχος τῆς Ρώμης καὶ Πάπας!

Ἀλάθητος ἦτο ὁ Βενέδικτος δ' Θ' (1033-1044), ὅστις διεδέχθη τοὺς δύο θεῖους του ἐν ἡλικίᾳ 12 ἐτῶν, ὅτε καὶ ἀνηγορεύθη Πάπας; Ἐξ ἀφορμῆς τῶν βαρυστάτων ἀνηθικότητων του, οἱ Ρωμαῖοι τὸν ἐξεδιώξαν ἐκ τῆς πόλεως τὸ φθινόπωρον τοῦ 1044 καὶ, δελεασθέντες πλουσίως ὑπὸ τοῦ ἐν Σαβέλα ἐπισκόπου, διὰ τὸν θρόνον τῆς Ρώμης ἐξέλεξαν αὐτόν, ὡς Σιλβέστρον Γ', ἀλλὰ μετὰ 49 ἡμέρας, ἐξεβλήθη τοῦ θρόνου, ὅποτε ἀποκατέστη ὁ Βενέδικτος. Οὗτος, βραδύτερον, παρητήθη, ἀφοῦ πρῶτον ἐπώλησε τὸν Παπικὸν θρόνον εἰς τὸν πάπον του, Ἰωάννην Γρατιανόν, πρωθυερέα τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου μετὰ τὴν πύλιν. Ὁ Ἰωάννης ἐστέφθη ὡς Γρηγόριος Στ' καὶ ἐπάπευσε μέχρι τοῦ 1046, ὅτε οὗτος, ὁ Σιλβέστρος Γ' καὶ ὁ Βενέδικτος ἐπαύθησαν ὑπὸ τοῦ αυτοκράτορος Ἑρρίκου Β' (1046-1048). Οὗτος ἐδηλητηριάσθη καὶ ἐπαυλῆθεν εἰς τὸν θρόνον ὁ Βενέδικτος. Ὁ Ἑρρίκος, ὅμως, διώρισεν ὡς Πάπαν τὸν Ἀδάμασον τὸν Β', ὅστις καὶ αὐτὸς ἀπέθανεν, ἐντὸς μηνός, πιθανῶς δηλητηριασθεὶς! Ὁ δὲ Βενέδικτος, ἀφοῦ ἐνυμφεύθη νεαρὰν κόρην, ἀπέθανε συνεπείᾳ τοῦ ἀκολάστου αὐτοῦ βίου.

Ἀλάθητος ἦτο ὁ Πάπας Βονιφάτιος Η' (1294-1303); Οὗτος κατέλαβε τὸν θρόνον ὡς ἀλώπηξ, ἐκυβέρνησεν ὡς λέων καὶ ἀπέθανεν ὡς κύων. Ἐχάλει ἐαυτὸν διάδοχον τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου καὶ Καθολικὸν Μονάρχην! Διὰ δὲ τῆς βούλλας UNAM SANCTAM, διεκήρυξεν ὅτι πᾶσα ἀνθρωπίνη ὑπαρξὶς ὑπόκειται εἰς τὸν Ρωμαῖον Ποντίφηκα!

Ἀλάθητος ἦτο ὁ Οὐρβανὸς δ' Στ' (1378-1389); Οὗτος ὑπῆρξε βίαιος καὶ ἀγενής ἄνθρωπος ἀνεγνωρίζετο ὡς Πάπας ὑπὸ τῆς Ἀγγλίας, Πορτογαλίας καὶ Γερμανίας, ἐνῶ πάντες οἱ ἐν Ἀδινῶνι Καρδινάλιοι, ἡ Σκωτία, ἡ Γαλλία, ἡ Λωραίνη, ἡ Σαβοῖα, ἡ Νεάπολις καὶ ἡ Ἰσπανία ὑπεστήριζον τὸν ἀντίζηλον τοῦ Πάπα τούτου, Κλήμεντα τὸν Γ', καὶ διεκήρυξαν τὸν

Οὐρβανὸν ὡς «ἀποστάτην» καὶ «κατηραμένον ἀντίχριστον»!...

Ἀλάθηντος ὑπῆρξεν ὁ Γρηγόριος ὁ IB'; Οὗτος ἐκηρύχθη ὑπὸ τοῦ Δομινικανοῦ Ἰωάννου φὸν Φάλκενμπεργκ ὡς αἰρετικὸς καὶ ἔδωκεν εἰς τοὺς καρδιναλίους τὸ δικαίωμα νὰ παύσουν αὐτόν. Ὁ Καρδινάλιος Ζαμπιρέλλα ἀποδίδει τὸ δικαίωμα τῆς πληρεξουσιότητος εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν Οἰκουμενικὴν Σύνοδον. Ὁ Πάπας, καίτοι εἶναι ὑψηλότατος δοῦλος τῆς Ἐκκλησίας, ἐν περιπτώσει πλάνης χειραγωγεῖται ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας· ἐὰν δὲ ἀποδειχθῇ αἰρετικὸς ἢ σχισματικὸς ἢ ὑπόλογος εἰς τὴν ἔγκλημα, ἡ Σύνοδος δύναται νὰ τὸν παύσῃ.

Ἀλάθηντος ὑπῆρξεν ὁ Πάπας Ἰωάννης ὁ ΚΓ' (1410-1417); Οὗτος ὑπέκυψεν εἰς τὴν θέλησιν τοῦ Σιγισμούνδου καὶ ὑπέγραψε τὴν «βούλλαν», διὰ τῆς ὁποίας συνεκάλεσε τὴν ἐν Κωνσταντίᾳ Σύνοδον. Ὁ Γρηγόριος ὁ IB' καὶ ὁ Βενέδικτος Η' προσεκληθῆσαν ὑπὸ τοῦ Σιγισμούνδου, ὁ δὲ Ἰωάννης μετῃ φεσμένος ἔφυγεν, ἐπειδὴ ἐλέχθη ὅτι ὁ Πάπας θὰ ὑπέκειτο εἰς τὴν δικαιοδοσίαν τῆς Συνόδου. Ὁ Ἰωάννης ἐπαύθη καὶ ἐφυλακίσθη, ὁ Γρηγόριος IB' ἀπεκηρύχθη ὑπὸ τῆς Συνόδου καὶ ὁ Βενέδικτος ἔφυγεν εἰς Πενίσκολλα, ἀλλ' ἐπαύθη ὑπὸ τῆς Συνόδου τὴν 26 Ἰουλίου 1417. Ἀπὸ δὲ τῆς παραιτήσεως τοῦ Γρηγορίου IB' μέχρι τῆς ἐκλογῆς τοῦ Μαρτίνου Ε' (7 Νοεμβρίου 1417) ὁ Ρωμαϊκὸς θρόνος ἐχῆρευν.

Ἀπὸ δὲ τοῦ Πάπα Εὐγενίου Ε' μόλις δύναται νὰ ἀνευρεθῇ Πάπας, ἐπὶ σειρὰν 150 ὁλοκλήρων ἐτῶν, ὅστις δὲν ὑπῆρξε πηγὴ σκανδάλου καὶ ἐξαχρειώσεως! Ἐξαίρεσιν ἀπετέλεσεν μόνον ὁ Νικόλαος Ε', κατὰ τὸ βραχὺ διάστημα τῆς ἀρχιερατείας του. Ἀποδείξει, ὅτι καὶ αὕτη ἡ Ρωμαϊκὴ Ἐκκλησία οὐδένα Πάπαν ἀνεγνώρισεν ὡς ἅγιον, ἀπὸ τοῦ ἔτους 1370 μέχρι τοῦ 1572, ὅτε ἀνεγνώρισθη ὡς τοιοῦτος ὁ Πῖος Ε'.

Αὐτὰ περὶ τοῦ ἀλαθήτου τῶν Παπῶν, χωρὶς ὁ ὑποφαινόμενος νὰ προσθέσῃ οὐδὲ λέξιν ἰδικήν του. Πάντα ταῦτα ἀναφέρονται εἰς τὸ Ἐκκλησιαστικὸν περιοδικὸν τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων «Νέα Σιών» (τόμ. Θ' τοῦ 1910), ὑπὸ τὸν τίτλον «Αἱ κηλίδες τοῦ Βατικανοῦ», ἐπὶ τῶν ὑποίων ἡσυχολήθη ὁ συνεργάτης αὐτοῦ Τ. Π. Θέμελης.

Εἶναι καιρὸς, πλέον, νὰ λησμονηθοῦν ὅλα τὰ μεσολαθήσαντα καὶ νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν ρίζαν τῆς Ἀληθείας, τὴν ὁποίαν ἔθεσεν ὁ Χριστὸς — ὅτε καὶ μόνον θὰ ἔχωμεν τὴν εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ. Μὲ τὰς μεθόδους τοῦ Βατικανοῦ, τοῦ ἐν Κύπρῳ κ. Μούσκου καὶ τινων ἄλλων ἀξιωματούχων τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μας, δὲν γίνεται τίποτε ἄλλο, παρὰ ἐξυπηρετῆται ἡ καταδυσὴ τῆς Ἀληθινῆς Πίστεως.

(«Ἐστία», 27 Ἰουλίου 1973).

ΑΓΙΟΠΕΙΤΗΣ

Ἰ. Μονὴ Ἀγ. Παύλου

Σλαβισμὸς καὶ Ἰαωβισμὸς ἐναντίον τῆς γλώσσης τοῦ Γένους τῶν Ἑλλήνων

Δημοσιεύομεν κατωτέρω, ὡς ἔχει, ἐπιστολὴν τῆς ἐξαίρετου Ἑλληνίδος ἐν Ν. Ὑόρκῃ κ. Ἰσμήνης Νικολαΐδου. Ἡ ἐπιστολογράφος διακρίνεται διὰ τὴν θαθεῖαν προσήλωσίν της εἰς τὴν Ὁρθόδοξίαν· αὐτὸ ὅμως δὲν τὴν ἐμποδίζει νὰ εἶναι καὶ Ἑλληνὶς μὲ ἐντονον τὸν ἐθνικὸν παλμὸν εἰς τὴν καρδίαν της.

Ἐπισημαίνει, λοιπόν, ἕνα τεράστιον κίνδυνον, τὸν κίνδυνον τῆς ἀντικαταστάσεως τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἐν τῇ λατρείᾳ ὑπὸ τῆς ἀγγλικῆς. Καὶ εἰς τὸ καταχθόνιον αὐτὸ ἔργον, ὡς ἀπαίσιον νεκροθάπτει τῆς κατ' ἐξοχὴν Γλώσσης τῆς Ὁρθόδοξίας, συμπορεύονται ἡ ἀσέβεια τοῦ Ἰακώβου καὶ ὁ σλαβικὸς σωδινισμὸς τῶν Ρώσων τῆς Διασποράς.

Τὸ δυστύχημα εἶναι, ὅτι εὐρίσκονται καὶ Ἑλλήνες κληρικοὶ εἰς Η.Π.Α., ἀγωνιζόμενοι διὰ τὰς πα-

ραδόσεις, οἱ ὁποῖοι διευκολύνουν τὴν συμφορὰν.

Ἐλπίζομεν τὴν κατωτέρω δημοσιευομένην ἐπιστολὴν τῆς ἀγωνιστρίας Ἑλληνοαμερικανίδος κ. Ἰσμήνης Νικολαΐδου νὰ τὴν προσέξουν καὶ οἱ ἀρμόδιοι, ἀλλὰ καὶ ὅσοι, δι' ἀγνώστους λόγους, ἐργάζονται διὰ τὴν ἀποβολὴν τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσης ἀπὸ τὴν λατρείαν τῶν Ἑλληνορθόδοξων Αποδήμων.

Ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ τῇ 20) 6) 1973

Παν.σ. Ἀρχιμανδρίτην

Παντελεήμονα

ΜΠΡΟΥΚΛΙΝ, ΜΑΣΣ.

«Ἰ. Μονὴ Μεταμορφώσεως»

Πανοσιολογώτατε,

Εἰς τὸ θρησκευτικὸν φυλλάδιον «Ὁρθόδοξος Παρουσία», μηνὸς Ἰανουαρίου 1973 τοῦ Ἰ. Ναοῦ Ἀγίου

Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ ἐν ΡΟΣΛΙΝΤΑΑ Μασσαχουσέτης με πολλήν θλίψιν ἐπροσέξαμεν τὴν παράλειψιν τῆς λέξεως ΕΛΛΑΣ ἀπὸ τὴν ὀνομασίαν τοῦ Ναοῦ.

Κατεπλάγημεν διὰ τοῦτο καὶ διερωτώμεθα ποῖοι οἱ λόγοι ποῦ ἐσκεμμένως ἠνάγκασαν Ὑμᾶς νὰ προβῆτε εἰς μίαν νέαν ἐπαίσχυντον ἅμα καὶ ἀξιοκατάκριτον καινοτομίαν, ὥσάν νὰ μὴ μᾶς ἐφθάναν τόσα ἄλλα κακὰ ποῦ ἐπε σώρευεν ἡ κακεντρέχεια τῶν πολεμίων τῆς φιλιότητος μας καὶ πολυθασανισμένης Ὁρθοδοξίας!

Λησμονεῖτε, φαίνεται, πῶς ὁ Γίγας Οὗτος τῆς Ἐλληνορθόδοξου Πίστεως, ὅστις μόνος ἔσωσε τοὺς Ὁρθόδοξους ἀπὸ τὴν ὑποδούλωσιν στὸν Πάπα, ὡς καλῶς Ὑμεῖς γνωρίζετε, ὁ πολὺς Ἅγιος Μάρκος ὁ Εὐγενικός ἦτο ΕΛΛΗΝ κατὰ τὴν Πατρίδα, πῶς λοιπὸν Ὑμεῖς στὴν ὀνομασίαν τοῦ Ναοῦ ποῦ τιμᾶτε μετὰ τὸ πανένδοξον Ὄνομά Του τὸν ἀποστερεῖτε ἀπὸ τὸν χαρακτηρισμὸν «ΕΛΛΑΣ», δηλωτικὸν καὶ τῆς καταγωγῆς του;

Καὶ ἐάν μὲν σκοπίμως ἐγένετο ἡ παράλειψις, διὰ λόγους οὓς μόνον Ὑμεῖς καὶ οἱ ἐπιστρατευμένοι σας γνωρίζετε, διότι δημοσιεύμενοι θὰ ἐπιφέρουν τὴν ἀγανάκτησιν καὶ τὴν κατακραυγὴν τῶν Ἐλληνορθόδοξων Χριστιανῶν ποῦ σέβονται καὶ πονοῦν τὴν Πατρίδα καὶ Θρησκείαν, πῶς θὰ τολμᾶτε νὰ ἐπικαλῆσθε τὴν μέσσειάν πρὸς Κύριον καὶ εὐλογίας τοῦ Ἁγίου εἰς τὰς Ἱ. Ἀκολουθίας;

Ἐάν πάλιν διὰ προσηλυτιστικούς λόγους κρίνετε πῶς ὁ χαρακτηρισμὸς «ΕΛΛΑΣ» στὴν ὀνομασίαν τοῦ Ναοῦ δὲν ἐξυπηρετεῖ ἢ κωλύει τοὺς Ὑμετέρους σκοπούς, στρέψατε τὸ βλέμμα σας στοὺς Ρωστικούς καὶ λοιποὺς Σλαβικούς καὶ ἄλλων ἐθνικοτήτων Ὁρθόδοξους Ναοὺς καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι εἰς τὰς πινακίδας ποῦ ἀναγράφεται ἡ ὀνομασία τοῦ ναοῦ προαναφέρεται ἡ λέξις δηλωτικὴ τῆς ἐθνικότητος αὐτοῦ. Εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν ὁποίων ἐκτὸς τῆς μητρικῆς τῶν γλώσσης τελεῖται ἡ Θ. Λειτουργία καὶ λοιπαὶ ἱερουργαὶ καὶ εἰς τὴν Ἀγγλικὴν διὰ τοὺς ἀγγλοφώνους καὶ προσηλυτικούς.

Δὲν συνωμότησαν οἱ λαοὶ αὐτοὶ καὶ ὁμόθησόν μας ἵνα προβοῦν εἰς παρομοίας καταπτύστους πράξεις εἰς διαπράττοντες ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες — σωστὸ ρεζιλίχι γιὰ τὴ φυλὴ μας.

Ἐξ ἄλλου, πληροφορούμεθα πῶς καὶ εἰς τὴν ὑμέτεραν Μονὴν εἰς ΜΠΡΟΥΚΛΙ ὀλονέν καὶ μετὰ ἀνέκτατον ρυθμὸν ἡ χρῆσις τῆς Ἀγγλικῆς ἐξοστρακίζει τὴν Ἑλληνικὴν, ὥσάν ἡ Γλῶσσα τοῦ ἀρχαίου πολιτισμοῦ ποῦ ἐπέπρωτο νὰ διαδραματίσῃ πρωτεύοντα ρόλον εἰς τὴν διάδοσιν τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἀφοῦ εἰς αὐτὴν ἐγράφησαν τὰ Ἱερὰ Εὐαγγέλια καὶ τὰ ἀθάνατα συγγράμματα τῶν Ἀγίων Πατέρων καὶ θαυμαστὰ δημιουργήματα τῶν Ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Ὡσάν αὕτῃ ἡ Γλῶσσα ποῦ ἐξακολουθεῖ ὡς ἄλλη ἀστείρευτος πηγὴ νὰ πλουτίζει τὸ λεξιλόγιον τῶν Ἀγγλοφώνων, διὰ τοὺς Ἕλληνας, ἐνῶ θάπρεπε νὰ εἶναι λί-

αν προσφιλὴς καὶ νὰ ἀποτελῇ τὸ καύχημά των, τὴν καταπολεμοῦν λυσσωδῶς, οἱ ἀνόητοι καὶ ἀγωνίζονται διὰ τὴν κατάργησιν τῆς ἀπὸ τὴν λατρεία τῆς Πίστεως μας!

Εἶναι καὶ αὐτὸ τραγὴ ἀπόδειξις τῆς ἀμορφοσιᾶς μας καὶ χαρακτηριστικὸν τῆς ξενομανίας μας! Ἀτυχῶς.

Πανοσιολογιώτατε, ἐσκέφθητε ὅτι διαπράττετε μεγάλο ἀδίκημα χάριν τῶν ὀλίγων — ἐλαχίστων — προσηλύτων οἱ ὁμογενεῖς οἵτινες σᾶς ὑπεστήριξαν — ἠθικῶς καὶ ὕλικῶς — προσέφερον ἀφειδῶς τὴν οἰκονομικὴν τῶν ἐνίσχυσιν διὰ τὴν ἀνέγερσιν καὶ ὁποῦ σύμφωνα μετὰ τὰς παραδόσεις αὐτοὶ καὶ τὰ τέκνα των ἐκ ἐκκλησιαζόντων ἀκούοντες τὴν Γλῶσσαν τῶν Πατέρων των, νὰ δλέπουν τώρα περιλῦποι οἱ ναοὶ αὐτοὶ νὰ μετατρέπωνται εἰς Ἀγγλοφώνους, καταπροδοθέντες ἀπὸ αὐτοὺς εἰς τοὺς ὁποίους ἐστήριξαν τόσες ἐλπίδες! Ἀπάτη! Καὶ αἰσχρὸς!

Τὸ κατάντημα ποῖον; Νὰ μέινετε ὁ Ποιμὴν ἀνευ Ποιμνίου! Τὰ Ἱερὰ καὶ Ὅσια τῶν Ἑλλήνων δὲν θὰ γίνουν κλωτσοσκούφι τῶν μισελλήνων.

ΙΣΜΗΝΗ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ
«Η ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΑΠΟΔΗΜΟΝ», Αὐγουστος 1973

Σοφὰ λόγια

Ἄρχων μὲν δαιμόνων ὁ Σατανᾶς ἄρχων δὲ παθῶν ἡ γαστριμαργία.

Νεῖλου τοῦ ἀσκητοῦ

Δαυὶδ, ὅτε μετὰ τοῦ λέοντος συνέβαλε, τοῦ λαρυγγίου αὐτοῦ κατέσχευεν αὐτὸν καὶ εὐθέως ἀπέκτεινεν αὐτόν· ἐάν οὖν καὶ ἡμεῖς κατὰσχωμεν τοῦ λαρυγγίου καὶ τῆς κοιλίας ἑαυτῶν, νικῶμεν διὰ τοῦ Θεοῦ τὸν ἄσφατον λέοντα.

Ἐπιθυμία θρώσεως ἔτεκε παρακοήν, καὶ γεῦσις ἡδεῖα ἐξέβαλε παραδείσσιν.

Ἐνδεής γαστήρ ἐν προσευχῇ ἀγρυπνεῖν παρασκευάζει, ἡ δὲ πεπληρωμένη ὕπνον ἐπάγει πολύν.

Νεῖλου τοῦ ἀσκητοῦ

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσιν τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)

Νευρολογία

Ἡ εἰκονιζομένη ἀνωτέρω μακαρία Γερόντισσα ΜΑΡΘΑ μοναχή, ἡ κατὰ κόσμον Οὐρανία Παπαδοπούλου, ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ τὴν 26ην (π. ἑορτολογίου) Ἰουλίου ἐ.ξ.

Ἐγεννήθη τὸ ἔτος 1888 εἰς τὸ χωρίον Εὐαγγελίστρια Κορινθίας, ἀπὸ εὐλαβεστάτους καὶ ἐναρέτους γονεῖς, οἵτινες ἐγαλούχησαν καὶ ἐνέσπειραν εἰς τὴν ψυχὴν τῆς τὴν ἀγάπην πρὸς τὸν Θεόν, τὴν ἀρετὴν καὶ τὴν εὐσεβείαν. Ἐκτὸς ὅμως τοῦ σεμνοῦ οἰκογενειακοῦ τῆς περιβάλλοντος, ἡξιώθη ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ ζήσῃ καὶ ἀνατραφῇ εἰς ἕτερον θερμοκήπιον ἀγιωσύνης χάριτος καὶ εὐσεβείας. Ἠξιώθη ἀπ' τὰ νεανικά της ἀκόμῃ χρόνια, νὰ εἶναι καὶ ἐκεῖνη μία ἀπ' τὶς φιλακόλουθες ψυχές, πού «σὺν τὰ νυχτοπούλια μαζεύονταν στὰ ἐρημοκλήσια καὶ στὶς ἀπόμερες ἐκκλησιές». Ἀπῆλause καὶ ἔζησε τὶς ἀνεπανάληπτες ἐκεῖνες εὐλογημένες ἀκολουθίας καὶ ἀγρυπνίες, μετὰ ἱεροφάλλτας τοὺς ἀειμνήστους διδασκάλους Παπαδιαμάντη καὶ Ἀλέξανδρου Μωραΐτιδῃ καὶ λειτουργοὺς ἱερεῖς τὸν ἀείμνηστον π. Ἀντώνιον καὶ τὸν ἀπλοῖκόν, ἄκακον, πρᾶον καὶ ἀκέραιον «Παπποῦ», τὸν Παπα-Νικόλα Πλανᾶ, τοῦ ὁποίου καὶ τὸν βίον ἡ ἰδία, μετὰ τὴν γλαφυρότητα, ζωντάνια καὶ ἀπλότητα, ἀργότερον συνέγραψεν.

Ὡς διψῶσα ἔλαφος ἔσπευδεν εἰς τὰς κατανοκτικὰς δλονυκτίας μετὰ τὴν ἀγγελικὴν ὕμνωδιαν τῶν καὶ τὶς κατανοκτικὰς προσευχάς, οἱ ὁποῖες ἐξαυλῶνουν, ἀναδιβάλλουν καὶ ἐνώνουν μετὰ τὸν Θεὸν τὴν κάθε ψυχὴ.

Ἐν πάσῃ εὐλαθείᾳ καὶ ἀγάπῃ ὑπηρέτησεν πιστῶς τὸν ἐνάρετον, σοφὸν ἀλλ' ἀπλοῖκόν Παπα-Νικόλα Πλανᾶ, τοῦ ὁποίου καὶ πλεῖστα χαρίσματα καὶ συνηθείας εἶχεν ἀποκτήσει καὶ ἀφομοιώσει.

Ἐκάρη Μοναχὴ εἰς προκεχωρημένην ἡλικίαν πε-

ρὶ τὸ ἔτος 1965.

Ἡ πίστις τῆς εἰς τὴν ἀγάπην, πρόνοιαν καὶ παρουσίαν τοῦ Θεοῦ, ἦτο ὁμοία μετὰ τὴν πίστιν, τὴν «ὄρη μετακινουσαν» τοῦ Εὐαγγελίου καὶ ἡ ὁποία ὡς κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς, τῆς προσέδιδεν ἰδιαίτε-
ραν χάριν καὶ εὐλογίαν.

Ὡσεὶ μνημόσυνόν τῆς, παραθέτομεν ἐν συνεχείᾳ, ἐκ τοῦ διελίου «Ο ΠΑΠΑ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΠΛΑΝΑΣ», ἀπόσπασμα προλόγου ὑπὸ μ. Φ. ΚΟΝΤΟΓΛΟΥ, ὁ ὁποῖος ἡγάπα καὶ εὐλαβεῖτο τὴν Γερόντισσαν:

«Εἶναι καὶ αὕτη μία ἀπὸ τὶς ψυχές πού ζήσανε μετὰ φόβον καὶ ἀγάπην Κυρίου, ὅπως ἐκεῖνη ἡ Ἄννα, ἡ θυγάτηρ τοῦ Φανοῦῆλ, πού ἐπέρασε τὴ ζωὴ τῆς μετὰ στὸν ναὸ, ἀνάθοντας τὰ κεράκια πού ἐφεγγαν σὺν νῆτανε πνεύματα, καὶ εὐφραινομένη ἀπὸ τὸ λιθάνι πού ἔδωκεν σὺν μυρίπνοο σύννεφο ἀπὸ τὸ θυμιατήρι τοῦ παπα-Νικόλα, τοῦ νέου Συμεῶν.

Ἀπὸ νεότητός της δὲν ἀπέλειπε ἀπὸ τὶς ἀγρυπνίες καὶ ἀπὸ τὶς λειτουργίας πού γινόνταν ἐκεῖνοι τὸν καιρὸ στὸν Ἅγιον Ἐλισσαῖο, μετὰ φάλη τὸν Παπαδιαμάντη καὶ τὸν Μωραΐτιδῃ, στὸν Ἅγιο Γιάννη τὸν Κινηγὸ, στὸς Τρεῖς Ἱεράρχες τοῦ Παγκρατιοῦ, στὸν Ἅγιο Γεώργιον στὸ Κουκάκι, στὸν Ἅγιο Λάζαρον, στὸν Ἅγιο Φανούριον τοῦ Παγκρατιοῦ, στὸν Ἅγια Σπυρίδωνα τοῦ Παντοῦᾶ, στὸν Ἅγιο Δημήτριον τὸν Λαυρακοκλήριον κοντὰ στὴν Ἀκρόπολιν, καὶ σ' ἕνα πλῆθος ἐρημοκλήσια γύρω στὴν Ἀθήνα. Ὅπου πῆγαινε ὁ Γέροντας, ἀπὸ πίσω καὶ ὁ ἱσκιὸς του, ἡ μοναχὴ Μάρθα».

Ἐλθε νὰ εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη τῆς καὶ ἡ μεστὴ ἀρετῶν καὶ πνευματικῶν καρπῶν ἁγία ζωὴ τῆς νὰ ἀποτελέσῃ παράδειγμα πρὸς μίμησιν ἰδία τῶν συγχρόνων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι δυστυχῶς ἀναζητοῦν τὴν ψυχικὴν πληρότητα καὶ χαρὰν εἰς ἄκρως ἀντιθέτους πρὸς τὰς Χριστιανικὰς ἐπαγγελίας κατευθύνσεις.

Ἀποκαλυπτικαὶ ἀνασκαφαὶ

Γενομένων προσφάτως ἀνασκαφῶν, διὰ τὴν ἀνακαίνισιν τοῦ Προσκυνήματος, τὰ ἀνακαλυφθέντα ἐπανεδεδαίωσαν τὴν ἱστορίαν καὶ τὴν παράδοσιν καὶ μαρτυροῦν τὴν ἱερότητα τοῦ τόπου. Εὐρέθησαν μάλιστα εἰς τὸ ψηφιδωτὸν δάπεδον τοῦ ἀρχαίου Ναοῦ σταυροί, ὅπερ μαρτυρεῖ τὴν ἀρχαιότητά του, δεδομένου ὅτι ἀπὸ τοῦ 427 εἰς αὐτοκρατορικὸν διατάγματός ἀπηγορεύθη ὁ σχηματισμὸς σταυρῶν χαμαὶ, ὅπερ καὶ ἐτηρήθη εὐλαβῶς ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν.

Κατόπιν τούτων θὰ αἰσθανθοῦν τὴν αἰσχύνην οἱ χαλκοπρόσωποι παπιστὰ καὶ τὸ πονηρὸν γέννημά των, οἱ προτεστάνται, οἱ πάντοτε γελοιοποιούμενοι καὶ πάντοτε πολεμοῦντες τὸν Θεόν; Ἄν τὴν αἰσθανθῇ καὶ ὁ διδασκαλὸς τῶν σατανᾶς! Καὶ αὐτοὶ μὲν εἶναι πού εἶναι ἀξιολύπητοι, τὸ νὰ εὐρίσκονται ὅμως «ὀρθόδοξοι» Ἕλληνες νὰ βλέπουν εἰς αὐτοὺς εἰλικρίνεια καὶ «ἀδελφότητά», αὐτὸ εἶναι τραγικόν...

Ἔως τότε ἐπιμνηθεῖς;

Διάλογοι διά την επικράτησιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

Γεγονός τὸ ὁποῖον συνετάραξε τὰς συνειδήσεις τῶν πιστῶν εἶναι τὸ ὅτι ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐδήλωσεν εἰς ἀπεσταλμένον δημοσιογράφον τῆς Παπικῆς Ἐφημερίδος «LA CROIX» τὰ κάτωθι: «Μεταφέρατε μέσῳ τοῦ Τύπου τὸν ἀδελφικόν μου χαριετισμὸν πρὸς τὸν Πανάγιον Πάπαν τῆς Ρώμης Παῦλον τὸν Στ' πραγματικὸν ἀδελφόν μας».

Φοβερά, φοβερωτάτη ἡ δήλωσις νὰ ἀποκαλῇ οὐχὶ ἀπλῶς ἀδελφόν, ἀλλὰ Πανάγιον, ποῖον; τὸν αἵρετικὸν Πάπαν τῆς Ρώμης. Πῶς οἱ ἀγιώτατοι καὶ θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἀγιοτάτης Ἐκκλησίας ἡμῶν τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀποκαλοῦν τοὺς τοιούτους ἀμετανοήτους αἵρετικούς;

Ὁ Ἀπ. Παῦλος τοὺς ἀποκαλεῖ λύκους μὴ φειδόμενους τοῦ ποιμνίου, ὁ δὲ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ μαθητὴς τῆς ἀγάπης συνιστᾷ εἰς ἡμᾶς τοὺς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς εἰς τοὺς τοιούτους αἵρετικούς οὔτε χαίρειν αὐτοῖς λέγειν. Ἐξ ἐρώτησιν τοῦ δημοσιογράφου τῆς Γαλλικῆς Ἐφημερίδος «Ποῖα εἶναι τὰ σχέδια τῆς Παναγιότητός σας ἔσον ἀφορᾷ τὴν ἐνωσιν τῶν Χριστιανῶν;», ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἀπεφάνθη: «Κατάλαβαίω πῶς τὸ θέμα αὐτὸ εὐρίσκεται εἰς τίς καρδιὰς πολλῶν. Ἐχω ἐκφράσει μὲ σαφήνειαν τὴν γνώμην μου τὴν ἡμέραν τῆς ἐνθρονίσεώς μου. Θὰ ἤθελα νὰ ἐπαναλάβω τίς ἰδέες αὐτές, γιὰ νὰ γίνουν καλύτερα ἀντιληπτές. Ἡ ἀναζήτησις τῆς ἐνότητος μακριὰ καὶ δύσκολη δι' ὅλους τοὺς Χριστιανούς, ἦτο ὁ πρωταρχικὸς σκοπὸς τοῦ ἀξιοσεβάστου προκατόχου μου Ἀθηναγόρου· ἔχω σκοπὸν νὰ ἀκολουθήσω τὸν ὁρόμον ποὺ ἐδιέταξε πρὸς τὰς δύο βασικὰς κατευθύνσεις: 1ον) τὴν συγχέντρωσιν ὅλων τῶν ἀδελφῶν τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν καὶ 2ον) τὴν ἀναζήτησιν μιᾶς συμφωνίας μεταξὺ τῶν ἰδίῳ Ὁρθόδοξων Ἐκκλησιῶν. Οἱ Οἰκουμενικὲς μου προθέσεις θὰ ἀποτελέσουν τὴν μαρτυρίαν τῶν προσπαθειῶν γιὰ τὸ ἀνοιγμα ἐνὸς διαλόγου μὲ τίς ἄλλες θρησκείας. Ἰδιαίτερα μὲ τὴν θρησκείαν τοῦ μεγαλυτέρου ἀριθμοῦ τῶν συμπολιτῶν μου τοῦ ἰδίου μου τοῦ κράτους, τῆς Τουρκίας, δηλ. τὴν θρησκείαν τῶν Μουσουλμάνων. Ὑπὸ τὸ πρῶτον αὐτό, μιᾶς εἰδικώτερης συμφωνίας σὲ πρῶτον μου μήνυμα ἀπηύθυνα χαριετισμὸν πρὸς τὸν Πάπαν Παῦλον τῆς Ρώμης, πρῶτον μεταξὺ ἰσῶν, τοὺς ἐπὶ κεφαλῇ τῶν Ἀνατολικῶν Ἐκκλησιῶν, τὸν Ἀρχιεπίσκοπον τοῦ Κατερμπούργκ, τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Παλαιοκαθολικῶν, τοὺς ἐκπροσώπους τῆς Ἰουδαϊκῆς θρησκείας καὶ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Συμβουλίου τῶν Ἐκκλησιῶν». (LA CROIX Ἰούλιος 1972).

Διάλογον μὲ ὅλας τὰς θρησκείας καὶ ὁμολογίας τοῦ Κόσμου θὰ ἐπιδιώξῃ ὁ νέος Πατριάρχης, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν λεγομένων του; Ἀλλὰ ποία, ὠφέλειαν θὰ προσκομίσῃ οὗτος εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν; Δυστυχῶς, οἱ μέχρι τοῦδε θρυλούμενοι διάλογοι εἰς οὐδὲν ἕτερον ἀποδίδουν ἢ τὴν πραγματοποίησιν τῶν σχεδίων τῆς ὁλεθρίου παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ.

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ ΙΕΡΑ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΗ Γ.Ο.Χ. ΑΘΗΝΩΝ Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ

Ἐν Ἀθήναις τῇ 6) 19 Σεπτεμβρίου 1973

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Φέρεται εἰς γνῶσιν τῆς εὐσεβοῦς καὶ φερέλπιδος Νεολαίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος ὅτι, ἡ παρατηρουμένη, δυστυχῶς, ἑλλειψὶς ἱεροφαιδίων ἐν τῇ καθ' ἡμᾶς ἀγωνιζομένῃ Ἐκκλησίᾳ, ἤγαγεν ἡμᾶς εἰς τὴν ἀπόφασιν νὰ ἱδρύσωμεν Σχολὴν Πατρῴας Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἐν τῷ Οἰκοτροφείῳ ἡμῶν, ἐν Τσακῷ Ἀγίας Παρασκευῆς, πρὸς καταρτισμὸν ἱεροφαιδίων.

Δι' ὃ προτρεπόμεθα Πατρικῶς ἀπαντᾶς τοὺς εὐσεβεῖς νέους τοὺς ἐφιεμένους πρὸς τὴν ἐκμάθησιν τῆς Πατρει παραδότου ταύτης τῆς Ὁρθοδοξίας ἡμῶν Ἱερᾶς Μουσικῆς καὶ Ὑμνωδίας, ὅπως σπεύσωσιν καὶ ἐγγραφῶσιν ἐν τῇ νεοσυστάτῳ παρ' ἡμῖν ταύτῃ Σχολῇ Βυζαντινῆς Μουσικῆς, ἐνθα πεπειραμένος Μουσικοδιδάσκαλος καὶ ἕτεροί τινες εἰδικοί, θὰ διδάσκωσιν ἐν αὐτῇ.

Πλείονας πληροφορίας, παρὰ τοῦ ὑπευθύνου καὶ ἐπιμελητοῦ τῆς Σχολῆς, ἱερολ. Ἱεροδιακόνου κ. Εὐθυμου ἐν τῷ Οἰκοτροφείῳ. Τηλέφωνον: 6516.221.

Ἐχοντας δι' ἐλπίδος ὅτι ἀρκετοὶ νέοι τῆς καθ' ἡμᾶς Ἱερᾶς Παραμυδολῆς τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, πονούντες καὶ ἐνδιαφερόμενοι υἱικῶς, διὰ τὴν Ἐκκλησίαν ἡμῶν, θὰ σπεύσωσιν προθύμως νὰ ἐγγραφῶσιν πρὸς διττὴν αὐτῶν ὠφέλειαν,

διατελοῦμεν,

Εὐχέτης Ὑμῶν πάντων διάπυρος

Ο ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΣ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
Ο ΑΘΗΝΩΝ ΑΓΓΕΝΤΙΟΣ